

Protokół

14. posiedzenia, 6. sesyi, VII. peryodu Sejmu galicyjskiego z dnia 6. lipca 1901 roku.

Początek o godzinie 10 minut 45 przed południem.

Przewodniczący: Marszałek krajowy J. E. Stanisław hr. Badeni.

Sekretarze: Modest Karatnicki, Stanisław Niezabitowski, Andrzej Potocki, Mieczysław Urbański.

Obecnych posłów 128.

Ze strony Rządu c. k. Radca Dworu Włodzimierz hr. Łoś.

Marszałek konstatuje dostateczną ilość posłów i otwiera posiedzenie.

Marszałek oznajmia, iż protokół dwunastego posiedzenia uważa za przyjęty, gdyż nie wniesiono przeciw niemu żadnych zarzutów, protokół trzynastego posiedzenia złożony jest w biurze sejmowym do przejżenia.

Marszałek wzywa sekretarza do odczytania wniesionych interpelacyj.

Sekretarz p. Urbański czyta:

Interpelacya

do Jego Ekscelencyi Jaśnie Wielmożnego Pana Marszałka krajowego.

Na posiedzeniu sejmowym z dnia 17. lutego 1898 uchwaloną została przez Wysoki Sejm ustawa o regulacyi rzeki Pełtwi.

Ponieważ do dziś, po latach trzech, nie wyszła ta uchwała z biur Wydziału krajowego do przedłożenia jej do Najwyższej sankcyi — podpisani mają zaszczyt zapytać:

Jakie są powody tego, że projekt ustawy o regulacyi rzeki Pełtwi nie jest dotąd udzielony c. k. Rządowi do wyjednania Najwyższej sankcyi i co zamierza Jego Ekscelencya Pan Marszałek zarządzić w tym celu, iżby ta uchwała sejmowa już dłużej w biurach Wydziału krajowego zatrzymywaną nie była?

Interpelant:
Merunowicz mp.

Abrahamowicz, Maiss, Rayski, Zaleski, Jabłoński, Niementowski, Michalski, K. Dzieduszycki, E. Michałowski, Romańowicz, Jugendfein, Wiśniewski, Jakliński, Bednarzski, Maryewski, Löwenstein.

I n t e r p e l a c y a

Do Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego.

W roku 1883 zostały przeprowadzone wybory do Rady gminnej w gminie Bulowicach powiatu Bialskiego, która to rada wraz z nowym Naczelnikiem gminy zaczęła urzędować dopiero w roku 1886 i od tego czasu urzęduje bez przerwy lat 17, z grona ówczesnej rady wymarła przeszło połowa członków i mimo nowych wyborów zarządzonych w roku 1895 wskutek wniesionych protestów sprawa do dziś dnia załatwioną nie jest i urzędowanie gminne prowadzą jeszcze członkowie z roku 1883.

Podpisani tedy zapytują Wysoki rząd czy nie byłby łaskaw po latach 17 pracy uwolnić dawnych członków od urzędowania a na to miejsce wprowadzić nową Radę gminną, wybraną w roku 1893 lub z powodu zadawnienia polecić przeprowadzić nowe wybory?

Interpelant:

Kramarczyk m p.

Nowakowski, Ostapczuk, Krempa, Data, Maiss, Potoczek, Styła, Jugendfein, Bernadzikowski, Żardecki, Szwed, Warzecha, Niebyłowicz, Winniczuk.

Sekretarz p. Niezabitowski czyta:

I n t e r p e l a c y a

posła Kręmpy i tow. do Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego w sprawie nałożenia obowiązków przy repartycy-powaniu konkurencyi kościelnej na wszystkich posiadaczy gruntów parafii.

Jak wiadomo, ustawa konkurencyjna o budowaniu kościołów i budynków plebańskich, chociaż wprowadzie w roku 1896 została poprawioną, nie jest dobrą, gdyż nie obowiązuje wszystkich posiadaczy gruntów w parafii.

Kościoły parafialne katolickie zostały fundowane w dawniejszych czasach z uwzględ-

dnieniem pewnego obszaru ziemi, na których ludność osiadła, miała się do utrzymania kościoła przyczyniać, lub wyłącznie kościół utrzymywać, a utrzymywać mogła, bo z tego obszaru gruntu odpowiedni pożytek miasta.

Ciężar utrzymania kościoła był przywiązany niegdyś do pewnego obszaru ziemi, który się obecnie rozdrobił i dostał w ręce innowierców. Gdy zaś obecnie majątki ziemskie przechodzą w ręce żydowskie, przeto część obszaru pierwotnego większa lub mniejsza odpada od konkurencyi kościelnej. Jeżeli majątek jest kolatorski, to opłaca zbyt małą część na kościół, jeżeli nie był kolatorskim, to nie opłaca, wskutek czego niesłusznie na niekorzyść ludności katolickiej i w sposób uciążliwy spada na nią większy ciężar, niż dawniej.

Tak samo niesprawiedliwym jest również, że do konkurencyi kościelnej nie należą urzędnicy, chociaż tak samo jak inne strony z kościoła korzystają, zamiast nich powinno państwo, względnie kraj konkurencyę kościelną opłacać tam, gdzie w parafii jest siedziba jakiegoś urzędu.

Wobec tego zapytują podpisani Jaśnie Wielmożnego pana Komisarza rządowego, czy nie należy zmienić w drodze konstytucyjnego traktowania ustawę i pociągnąć wszystkich do odpowiedzialności płacy konkurencyjnej kościelnej i budynków plebańskich posiadaczy gruntów w parafii leżących, bez względu na wyznanie wiary, tudzież państwo lub kraj w zastępstwie swoich urzędników.

Interpelant:

Krempa w. r.

Warzecha, Ostapczuk, Milan, Średniawski, Wójcik, Bojko, Nowakowski, Bernadzikowski, Hamorak, Styła, Data, Oleśnicki, Kramarczyk, Winniczuk.

I n t e r p e l a c y a

posła Kręmpy i tow. do Wysokiego Wydziału krajowego w prawie zaniedbania ka-

nału „spółki wodnej chorzelowskiej“ w powiecie mieleckim.

Jeszcze w roku 1899 podniesiony tu w Sejmie został w formie interpelacji zamulony i zarośnięty trawami „kanał spółki wodnej chorzelowskiej“ zwany w celu oczyszczenia takowego, czyli pogłębienia, gdyż wskutek tego prawie każdorocznie nawet po niewielkim opadzie deszczu, woda wylewa na grunta kilku gmin i niszczy zupełnie ziemiopłody. Otóż jak w innych latach, tak i w tym roku 20. i 21. czerwca woda wystąpiła z tegoż kanału, zalała obok znajdujące się grunta, na których zbiory uległy całkowitemu zniszczeniu, a gospodarze gmin, a mianowicie: Majdanek, Zaduszniki, Rożniały, Krzemieniec, Borki, Brzyście, Chorzelów i t. d. obok tej rzeki posiadając grunta zostali narażeni na koszcz zboża — na nieobliczalne szkody.

Wprawdzie ustawa wodna przepisuje pogłębianie wszelkich dopływów co 6 lat, ale niestety ustawa jest na papierze, a okoliczni mieszkańcy od 10 lat, w którym to czasie ani razu wspomnianego kanału nie podebrano, cierpią na częste utopy, przez co i z tego powodu na klęski elementarne, mogące się jedynie zgłębieniem kanału usunąć.

Wobec tego zapytują podpisani Wysoki Wydział krajowy, czy nie raczyłby stosownie do ustawy wodnej zarządzić jak najspieszniejsze pogłębienie „kanału spółki chorzelowskiej“ zwanego, by grunta gospodarzy kilku gmin zostały od szkód wskutek wylewu wody ocalone?

Lwów, dnia 6. lipca 1901.

Interpelant:
Krempa w. r.

Milan, Średniawski, Wójcik, Bojko, Nowakowski, Hamorak, Styła, Data, Kramarczyk, Winniczuk, Bernadzikowski, Oleśnicki, Ostapczuk, Warzecha.

Interpelacya do Wysokiego c. k. Rządu.

Zważywszy, że w powiecie jasielskim płynie woda, zwana Krośnianka, która wpływa do Wisłoki pod Jasłem, — ta woda zwana Krośnianka wyrządza wielkie szkody rolnikom, pastwisko zamula, grunta zabiera i już do tego czasu kilka morgów gruntu woda ta zabrała i dotąd pozostają rolnicy bez żadnej opieki.

Przeto podpisani zapytują Wysoki c. k. rząd, czyby nie raczył wpłynąć na tamtejszą okolicę powiatu jasielskiego i zarządzić regulacyę wody zwanej Krośnianka w jak najkrótszym czasie?

Interpelant;
Data m. p.

Milan, Średniawski, Nowakowski, Kramarczyk, Ostapczuk, Bojko, Warzecha, Szwed, Bernadzikowski, Wójcik, Krempa, Winniczuk, Niebyłowiec, Klemensiewicz, Mais, Żardecki.

Interpelacya

posła Krempy i tow. do Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego w sprawie zniesienia 17½ ct. za doręczenie rezolucyj sądowych.

Już od dłuższego czasu lud włościański wyrażając swe zdanie na wiecach i zgromadzeniach, domagał się zniesienia za doręczenia rezolucyj sądowych 17½ ct. Wszelkie one doręczenia pociągają za sobą znaczne koszta utrzymania woźnych, które zastąpić można pocztami, gdzie one są.

Na posiedzeniu sejmowem z dnia 1. stycznia 1896 uchwalono rezolucyę wzywającą rząd do zniesienia opłat za doręczenie pism sądowych. Uchwale i rezolucyi uchwalonej nie stało się zadość, albowiem tak w powiecie Mieleckim, jak i innych, sąd za doręczenia pieniądze ściąga.

Uciążliwość ta jest zbytnia i dziwić się wypada, że po tylu narzekaniach, Rząd nie myśli przystąpić do zmiany, konserwuje to nadal, lubo posiada inne środki ku temu.

Wobec tego podpisani zapytują Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego czy i kiedy zamyśla wydać stosowne postanowienie, polegające na rezolucyi sejmowej z dnia 31. stycznia 1896 znosząc opłaty sądowe 17½ ct.

Interpelant:

Krempa m. p.

Milan, Wójcik, Średniawski, Kramarczyk, Bojko, Winniczuk, Nowakowski, Okoniewski, Styła, Data, Warzecha, Hamorak, Bernadzikowski, Ostapczuk.

Sekretarz p. A. Potocki czyta:

I n t e r p e l a c y a

pośła Milana i towarzyszy do Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego w sprawie użycia funduszu zapomogowego przez Dr. Nowosieleckiego, c. k. Starostę w Krośnie.

Podczas manewrów cesarskich w r. 1900 wypożyczył Dr. Nowosielecki c. k. Starosta w Krośnie sumę 5000 koron od Wydziału Rady powiatowej, jak mówił na wydatki bieżące z okazji owych manewrów. Sumę tę zobowiązał się Dr. Nowosielecki, c. k. Starosta zwrócić do kasy Wydziału rady powiatowej, skoro tylko otrzyma pieniądze od Rządu.

Manewry minęły, a p. Nowosielecki pieniędzy nie wrócił, aż za kilka miesięcy później dał 2.000 koron, a resztę t. j. 3.000 koron dał teraz, jak sam oznajmił z funduszków zapomogowych, które w wysokości 8.000 koron dla powiatu krosnieńskiego Rząd nadesłał. Ale zwracając Wydziałowi powiatowemu owych 3.000 koron, wydał zarazem niejako polecenie co do sposobu użycia owych pieniędzy.

Mianowicie polecił je rozdzielić na różne roboty zapomogowe w różnych gminach, które sam wskazał i wysokość sumy na gminy przypisać mającej przepisać.

Pominąwszy już to, że takie postępowanie c. k. p. Starosty Dr. Nowosieleckiego mieści w sobie ograniczenie prawa Wydziału powiatowego, co do rozporządzenia funduszami powiatowymi, że jest przekroczeniem zakresu działania c. k. Starosty i samowolnem ukróceniem praw władzy autonomicznej, przeciw czemu jak najbardziej stanowczo zastrzedz się musimy, w imię obrony samorządu krajowego.

Zapytujemy p. Komisarza rządowego:

1) Czy wolno c. k. Staroście w imieniu c. k. Rządu zaciągnąć samowładnie długi?

2) Czy zdał c. k. Starosta Dr. Nowosielecki sprawę władzy przełożonej o tej pożyczce i sposobie jej użycia?

3) Dlaczego c. k. Starosta Dr. Nowosielecki, względnie c. k. Rząd nie zwrócił zaraz pożyczonej sumy, a przez to fundusze Wydziału powiatowego uszczuplił co najmniej o kwotę, jakaby z procentów od 3.000 kor. była przypadła za ten czas?

4) Czy zechce to c. k. Rząd jeszcze teraz uczynić tj. procenta od sumy pożyczonej za przypadający czas zapłacić Wydziałowi powiatowemu w Krośnie?

5) Jakim sposobem i prawem jest to możliwe, aby pieniądze okręgowe były używane na pokrycie długów, zaciągniętych przez c. k. Starostę Dr. Nowosieleckiego na wydatki manewrowe?

6) Czy zechce c. k. Rząd sprawę tę dokładnie zbadać i wyświetlić wobec Wydziału powiatowego i ludności powiatu krosnieńskiego, która mając przez swoich reprezentantów o tem wiadomość, wysoce jest zdziwiona takimi manipulacjami groszem publicznym.

Interpelant:

Milan m. p.

Krempa, Bernadzikowski, Bojko, Styła, Średniawski, Wójcik, Kramarczyk, Data, Warzecha, Ostapczuk, Okoniewski, Winniczuk, Nowakowski, Hamorak.

I n t e r p e l a c y a

pośla Milana i tow. do Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego w sprawie nadużyć niejakiego Seugera, agenta sprzedaży maszyn i innych towarów galanteryjnych firmy S. Reichmanna i S. Wersteina w Żmigrodzie pow. Jasło.

Po gminach powiatu jasielskiego i innych kręci się niejaki Seuger, agent firmy S. Reichmann i S. Wernstein w Żmigrodzie, dowiadując się o adresach krawców i krawczyń, i nadsyła im następnie maszyny do szycia, chociaż ich wcale nie zamówili. Ten sam agent nadsyła ludziom zegarki, łańcuszki do zegarków i inne towary — bez zamówienia. Następnie skargami sądowymi rujnuje ludzi nieporadnych. Oto dla przykładu jeden wypadek:

Dowiedział się Seuger, że w gminie Łęki istnieje szwaczka, włóścianka Agata Radwańska. Przechodząc przez tę gminę wstąpił Seuger do domu Radwańskiej i zapytał się, czy nie zdałaby się jej maszyna do szycia. Radwańska naturalnie powtórzyła twierdząc to pytanie i na tem koniec. — Ani jej Seuger nie powiedział, że jest agentem od sprzedaży maszyn, ani Radwańska żadnego zamówienia nie uczyniła, ani nie podpisała.

Naraz otrzymała Radwańska zawiadomienie od firmy Reichmann i Wernstein w Żmigrodzie, aby sobie odebrała maszynę do szycia na stacyi kolejowej w Jasle. Radwańska odpisała, że żadnej maszyny u nikogo nie zamawiała i odbierać nie będzie. Na to otrzymała odpowiedź w niemieckim języku, na kartce korespondencyjnej tej treści:

„W odpowiedzi na pismo z 26. bm. (czerwca) donosimy, iż otrzymaliśmy od Pani zamówienie pisemne, a co Pani mówiła podróżującemu, to niema znaczenia. Na tej podstawie wystaliśmy maszynę do szycia jeszcze 12. bm. (czerwca), którą obowiązana jest Pani natychmiast odebrać, gdyż w razie przeciwnym zostanie maszyna

przez licytację sprzedaną na stacyi choćby za 10 halerzy, a Pani cenę umówioną z kosztami zapłacisz. Tyle dla wiadomości Pani. (Podpisano:) S. Reichmann i S. Wernstein, handel towarów złotych i srebra hińskiego, skład maszyn do szycia i zabawek w Żmigrodzie — Galicya.

W taki to sposób nieuczciwy rujnują spekulanci różnego kalibru ludność.

Zapytujemy tedy p. c. k. Komisarza rządowego, czy nie uznaje za wskazane stosowną interwencją, Radwańską, ubogą kobietę, której mąż w Ameryce zarabia na utrzymanie, uchronić od grożącej ruiny oraz co zamierza c. k. Rząd przedsięwziąć, aby te spekulacye niesumienne ukrócić?

Lwów, dnia 6. lipca 1901.

Interpelant:

Milan w. r.

Wójcik, Bojko, Krempa, Bernadzikowski, Średniawski, Kramarczyk, Data, Styła, Warzecha, Hamorak, Winniczuk, Okuniewski, Ostapczuk, Nowakowski.

I n t e r p e l a c y a

pośla Milana i tow. do Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego w sprawie koncesyi udzielonej na biuro wywiadowcze karczmarzowi Salomonowi Schönwetterowi w Żmigrodzie nowym pow. Jasło.

Salomon Schönwetter, właściciel wyszynku i domu zajezdnego w Żmigrodzie nowym powiat Jasło wniósł podanie do c. k. Namiestnictwa o udzielenie mu koncesyi na biuro wywiadowcze, względnie biuro stręczeń na okręg sądowy Jasło z siedzibą w Jasle, i na okręg sądowy Żmigród z siedzibą Żmigród, czyli właściwie na dwa biura w Jasle i Żmigrodzie.

Nie zachodzi wcale potrzeba tworzenia takiego biura w owej okolicy, albowiem istnieje już jedno biuro p. Włodzimierza Lewickiego w Jasle, który je racjonalnie i z korzyścią dla ludności okolicznej pro-

wadzi, tem mniej zaś może być taka koncesya wydana Salomonowi Schönwetterowi, bo i zawód jego szynkarski do tego nie zaleca, ani wykształcenie jego nie daje rękojmi, że koncesyi tej nie użyje on na szkodę biednej ludności, zmuszonej szukać pracy w kraju i za granicą.

Tymczasem dowiadujemy się, że c. k. Starosta hr. Michałowski w Jasle polecił życzliwie prośbę Salomona Schönwettera do uwzględnienia, a c. k. Namiestnictwo przychyliło się do tej prośby.

Z uwagi, że dość już bardzo smutnych doświadczeń mamy w kraju naszym z działalnością podobnych Salomonowi Schönwetterowi agentów, emigracyjnych;

z uwagi dalej, że w powiecie jasielskim nie zachodzi wogóle potrzeba tworzenia większej ilości biur stręczeń, skoro już jedno istnieje i działa bez zarzutu:

zapytujemy Jaśnie Wielmożnego Pana Komisarza rządowego:

czy zechce uczynić, co należy, aby Salomon Schönwetter nie miał koncesyi na biuro stręczeń, ani w Jasle, ani w Żmigrodzie, ani nigdzie indziej w okolicy powiatu jasielskiego?

Lwów, dnia 6. lipca 1901.

Interpelant:
Milan w. r.

Krempa, Bernadzikowski, Bojko, Wójcik, Styła, Średniawski, Kramarczyk, Data, Warzecha; Ostapczuk, Okuniewski, Winniczuk, Nowakowski, Hamorak.

Sekretarz p. Karatnicki czyta:

I n t e r p e l a c y a

posła Ostapczuka i tow. do JE. P. Namiestnika hr. Pinińskiego w sprawie szkolnej gmin Suchowce i Ochrymowce, Koszlaki.

1) Gmina Suchowce w powiecie Zbarazkim należy do jednej z większych gmin, liczy bowiem 140 numerów. Jednak do-

tychczas nie posiadała żadnej szkoły. W r. 1898 uchwaliła Rada gminna w Suchowcach zakupić karczmę na budynek szkolny. Za karczmę zapłaciła ona 1.600 K, które wypożyczyła sobie na procent.

Równocześnie odniosła się ta Rada gminna do Rady szkolnej z prośbą, by Rada szkolna we Lwowie udzieliła gminie bezprocentowej pożyczki na budowę tejże szkoły.

W r. 1899 Rada szkolna zażądała od gminy Suchowce deklaracji, że jeżeli gmina zrzeknie się zasiłku na utrzymanie szkoły, to w takim wypadku pożyczka z Rady szkolnej zostanie udzieloną.

Rada gminna Suchowiec zgodziła się natychmiast na propozycję Rady szkolnej i przesłała swoją rezolucję do Rady szkolnej.

Tymczasem Rada szkolna odpowiedziała w r. 1900, że pomocy pieniężnej udzielić nie może, a to z powodu braku funduszków.

W r. 1901 odniosła się Rada szkolna okręgowa do Rady szkolnej we Lwowie z prośbą o pożyczkę dla gminy Suchowiec i otrzymała odpowiedź odmowną.

2) Taki sam wypadek stał się z gminą Ochrymowce. Gmina ta wniosła również podanie o pożyczkę w kwocie 600 złr. w. a. na rozszerzenie szkoły. Już sześć lat czeka, a Rada szkolna odmawia pożyczki.

3) Szkoła w gminie Koszlaki, gdzie jest 550 dzieci szkolnych, mieści się w bardzo nieodpowiednim budynku, ciasnym i starym. Gmina chce wybudować nową szkołę, w której by było pomieszkanie i dla nauczyciela. Celem uzyskania funduszków podawała Rada gminna wsi Koszlaki prośbę do Rady szkolnej krajowej we Lwowie o pożyczkę bezprocentową, ale dostała również ze Lwowa odpowiedź odmowną z motywami, że niema funduszków.

Podpisani zapytują:

1) Czem J. E. P. Namiestnik usprawiedliwi to postępowanie Rady szkolnej

względem szkół w gminach Suchowce, Ochrymowce, Koszlaki. Czy Rada szkolna żywi specjalną niechęć dla powiatu Zbarazkiego, odmawiając gminom tego powiatu systematycznie zasiłku na szkołę?

2) Czy J. E. P. Namiestnik zechce postarać się o usunięcie krzywdy, wyrządzonej tym gminom, i wpłynię na Radę szkolną, by ona udzieliła pożyczki potrzebującym gminom?

Interpelant:

Dymitr Ostapczuk w. r.

Bojko, Wójcik, Winniczuk, Krempa, Hamorak, Okuniewski, Nowakowski, Data, Warzecha, W. Szwed, Potoczek, G. Milan, Średniawski, Dr Sawczak, Styła.

I n t e r p e l a c y a

do c. k. Rządu.

W r. 1899 odbyła się w c. k. Starostwie w Żydaczowie licytacja prawa polowania na terytorium gminy Ruda. Przy tej licytacji, do której stawał obszar dworski w Łowczycach przez swego pełnomocnika i mieszkaniec Rudy Adam Blaszkiewicz, utrzymał się przytem prawie Adam Blaszkiewicz, który podał najwyższą ofertę 13 złr.

Jakkolwiek c. k. Starostwo wyraźnie to przyznało i protokolarnie stwierdziło, to jednak równocześnie rozpoczął c. k. Starosta wszelkimi sposobami nakłaniać Blaszkiewicza, by odstąpił prawo polowania na rzecz obszaru dworskiego w Łowczycach i zaczął mu robić trudności z wydaniem karty myśliwskiej.

Gdy to wszystko nie pomagało i Blaszkiewicz pomimo tego nie chciał swego prawa odstąpić, rozpisało c. k. Starostwo zupełnie bezprawnie nową licytację tego prawa polowania na dzień 20 grudnia 1899, uzasadniając to tem, że oferta Blaszkiewicza była tylko o 5 złr. wyższą od oferty obszaru dworskiego w Łowczycach, i że

prawo polowania może gminie przynieść większy dochód.

Przeciw temu zarządzeniu wniosła zarówno gmina, jak i Blaszkiewicz rekurs, który dotychczas jeszcze nie jest załatwiony, — pomimo tego jednak licytacja została przeprowadzoną i prawo polowania obszarowi dworskiemu wydzierżawione, ale obszar ten czynszu nie płaci, i gmina już trzeci rok jest pozbawioną dochodu z tego prawa polowania. Wobec tego podpisani zapytują c. k. Rząd:

1. Dlaczego to bezprzykładne naruszenie ustawy przez c. k. starostwo w Żydaczowie nie spowodowało stosownych kroków ze strony c. k. Namiestnictwa i dlaczego rekursy nie zostały dotychczas załatwione?

2. Co zamierza c. k. Rząd uczynić, ażeby to oczywiste bezprawie usunąć i stan prawny przywrócić?

Interpelant:

Dr. Oleśnicki w. r.

Warzecha, W. Szwed, Data, Niebyłowiec, Barwiński, Dr. Sawczak, Ochrymowicz, Nowakowski, Wachnianin, Kulczycki, Okuniewski, Karatnicki, Krempa, Winniczuk.

Marszałek oświadcza, iż interpelację pierwszą odstąpi Wydziałowi krajowemu, resztę zaś interpelacji p. komisarzowi rządowemu, wreszcie wzywa sekretarza do odczytania spisu petycji wniesionych po dzień 6. lipca 1901 roku.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis petycji, wniesionych po dzień 6. lipca 1901 roku, które przydzielono następującym komisjom, a mianowicie:

Komisji gminnej Ls. 2405—2422, 2424 do 2520, 2522.

Komisji dla włości rentowych Ls. 2423, 2533—2549.

Komisji administracyjnej Ls. 2521, 2526.

Komisji przemysłowej Ls. 2523, 2554.

Komisji szkolnej Ls. 2524, 2569, 2572.

Komisji petycyjnej Ls. 2525, 2556 do 2564.

Komisji gospodarstwa krajowego Ls. 2527, 2550.

Wydziałowi krajowemu Ls. 2528, 1551, 2570, 2571, 2573.

Komisji drogowej Ls. 2555.

Po odczytaniu petycji Ls. 2521 gminy Chorostków powiatu husiatyńskiego o zaliczenie do miast, objętych ustawą z 3. lipca 1896 Dz. u. i rozp. kr. Nr. 51 przemawia p. Barwiński popierając tę petycję.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycji wniesionych po dzień 6. lipca 1901 roku, które przydzielono odnośnym komisjom jak wyżej

Izba przystępuje do porządku dziennego, którego punktem pierwszym jest:

Pierwsze czytanie wniosku posła Średniawskiego w sprawie ułatwień przy udzielaniu kredytu hipotecznego.

Przemawia p. Średniawski uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisji prawnej.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Następuje:

Sprawozdanie komisji bankowej w przedmiocie spółek oszczędności i pożyczek, zakładanych i działających pod patronatem Wydziału krajowego.

Sprawozdawca p. Skałkowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sprawozdanie Wydziału krajowego, o działalności przy zakładaniu spółek oszczędności i pożyczek i popieraniu ich rozwoju w roku 1900, przyjmuje Sejm do wiadomości.

2. Poleca się Wydziałowi krajowemu aby przedstawił c. k. Rządowi potrzebę zmiany postanowień prawnych o ulgach należyłościowych dla spółek oszczędności i pożyczek w tym kierunku, aby ułatwione zostało korzystanie z tych ulg i uiszczenie należnych opłat.

3. Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby ponowił starania u. c. k. Rządu celem uzyskania pomocy finansowej dla akcji na połu zakładania i rozwoju spółek oszczędności i pożyczek.

Przemawia p. Nowakowski.

Przemawia członek Wydziału krajowego p. Onyszkiewicz.

Przemawia p. Oleśnicki i wnosi następującą rezolucję:

Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby w wypadkach, gdzie idzie o podniesienie przemysłu lub handlu związanego z rolnictwem, udzielał kasom Reifeisena kredytu ponad granicę w statucie organizacyjnym oznaczoną w miarę wykazanej potrzeby i zabezpieczenia żądanej pożyczki.

Przemawia p. Czaykowski Władysław.

Przemawia, dla faktycznego sprostowania p. Nowakowski.

Po zamknięciu rozprawy Marszałek podaje rezolucję p. Oleśnickiego do poparcia.

Izba popiera rezolucję p. Oleśnickiego.

Przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej i uchwała oddzielnie bez rozprawy wniosek 1, 2, 3 komisji, które p. sprawozdawca odczytuje.

Marszałek odczytuje rezolucję p. Oleśnickiego, którą Izba odrzuca w oddzielnem głosowaniu.

Następuje:

Sprawozdanie komisji drogowej z czynności departamentu IV. w sprawach drogowych za czas od 1. listopada 1899 do 1. listopada 1900.

Sprawozdawca p. Urbański, uwolniony na wniosek sekretarza p. Niezabitowskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sprawozdanie komisji drogowej z czynności departamentu IV. Wydziału krajowego w sprawach drogowych, za czas od 1. listopada 1899 do 1. listopada 1900 przyjmuje Sejm do wiadomości.

Sejm wzywa Wydział krajowy, aby dążył do uzyskania od c. k. Rządu:

a) uznania za państwowe tych dróg, które mają dla Państwa doniosłe znaczenie pod względem wojskowym i ekonomicznym;

b) zapewnienia w drodze ustawodawczej stałej dotacji ze Skarbu Państwa na budowę i utrzymanie dróg powiatowych i gminnych;

c) aby przedłożył memoriał c. k. Rządowi uzasadniający żądania pod a) i b) wymienione;

d) aby zwrócił uwagę c. k. Rządu na nieodpowiednią konserwację części dróg państwowych w sprawozdaniu pod B) wymienionych.

Przemawia p. Sękowski.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej i uchwala oddzielnie bez rozprawy wniosek pierwszy i drugi komisji, które p. sprawozdawca odczytuje.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego o sprawozdaniu Wydziału krajowego w przedmiocie krajowego zakładu sadowniczego w Zaleszczykach.

Sprawozdawca p. Krzysztofowicz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić.

1. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego o krajowym zakładzie sadowniczym w Zaleszczykach.

2. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby czynił dalsze usilne starania u c. k. Rządu o uzyskanie subwencji państwowej na założenie i utrzymanie zakładu sadowniczego w Zaleszczykach w wysokości 50% ogólnych kosztów.

3. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby przeprowadził rokowania o dokupno 4 morgów gruntu w celu rozszerzenia ogrodu zakładu sadowniczego w Zaleszczykach, i przedłożył odnośne wnioski na najbliższej sesji.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwala oddzielnie bez rozprawy wniosek 1., 2., 3. komisji, które p. sprawozdawca odczytuje.

Następuje:

Sprawozdanie komisji administracyjnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego w przedmiocie ułatwień dotyczących się odbywania ćwiczeń wojskowych i o wniosku pośła Milana w sprawach wojskowych.

Sprawozdawca p. Dworski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm wzywa c. k. Rząd do przeprowadzenia w drodze ustawy:

1. ażeby rekruci, rezerwiści i landwe-
rzyści otrzymali zspółne odszkodowanie
i zwrot kosztów za podróże do odbycia
przepisanej służby wojskowej i z powrotem
do domu we wszystkich wypadkach sta-
wiennictwa.

2. Aby wszelkie szkody materialne,
jakie ponosi wojskowy przez to, jeżeli się
nie z własnej winy podczas służby wojsko-
wej nabawi choroby lub kalectwa, były
jemu, względnie rodzinie jego, ze skarbu
wojskowego w zupełności wynagrodzone.

3. ażeby wszyscy, obowiązani do służby
wojskowej synowie rolników byli na czas
żniw zwalniani od służby, a do ćwiczeń
wojskowych powoływani tylko w czasie
wolnym od zasiewów i żniw. Osobliwie,
ażeby ciężkie stosunki gospodarskie, czy
rodzinne wystarczały do zwolnienia zupeł-
nego urlopnika od ćwiczeń wojskowych.

4. aby urlopnikom biednym, którzy od-
byli 2 lub 3-letnią służbę wojskową, da-
wano w chwili urlopowania stare mundury
wojskowe, zamiast je sprzedawać za bez-
cen przekupniom.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie
żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy
szczegółowej i bez rozprawy uchwała od-
dzielnie 1, 2, 3, 4. wnioszek komisji, które
p. sprawozdawca odczytuje.

Następuje:

Sprawozdanie komisji administracyjnej
w przedmiocie wyłączenia przysiółka Józe-
fówka ze związku gminy Kupeczyńce i utwo-
rzenia zeń samoistnej gminy administra-
cyjnej.

Sprawozdawca p. Karatnicki uwolniony
na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od
czytania sprawozdania, odczytuje następu-
jący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony
pod % projekt ustawy:

U s t a w a

z dnia w przedmiocie wyłącze-
nia przysiółka Józefówka ze związku gminy
Kupeczyńce powiatu tarnopolskiego i utwo-
rzenia z niego samoistnej gminy admini-
stracyjnej.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Ga-
licyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem
Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Osada Józefówka zostaje w obecnych
swoich, zwartą całość terytoryalną obejmu-
jących granicach, wyłączoną ze związku
gminy Kupeczyniec w powiecie tarnopol-
skim i ma odtąd stanowić samoistną gminę
administracyjną pod nazwą Józefówka.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia
w życie niniejszej ustawy rozwiązana ma być
dotychczasowa Rada gminna gminy Kup-
czyńce a natomiast zarządzone być mają
i przeprowadzone wybory do Rad gmin-
nych gmin Józefówka i Kupeczyńce.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruszam
Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie
z dniem jej ogłoszenia.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie
żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy
szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej
ustawy *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższe usta-
wy *en bloc*, poczem w oddzielnem głoso-
waniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwalivszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie komisji przemysłowej z petycji zwierzchności gminnej król. woln. m. Leżajska o założenie szkoły koszykarskiej.

Sprawozdawca p. Żardecki uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Petycję Zwierzchności gminnej miasta Leżajska l. 1106 o założenie szkoły koszykarskiej przekazuje Sejm Wydziałowi krajowemu względnie krajowej komisji dla spraw przemysłowych do przeprowadzenia z czynnikami miejscowymi odpowiednich rokowań dążących do założenia tamże szkoły koszykarskiej i zdania sprawy Sejmowi na najbliższej sesji.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Sprawozdanie komisji kolejowej o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie uzupełnienia i zmian w etacie krajowego biura kolejowego.

Marszałek oznajmia, iż z powodu chwilowej nieobecności sprawozdawcy p. A. Potockiego i członka Wydziału krajowego odpowiedniego departamentu, odracza obecnie ten punkt porządku dziennego.

Następuje:

Sprawozdanie Komisji budżetowej o sprawozdaniu Wydziału krajowego o stanie fundacji ś. p. Stanisława hr. Skarbka za rok 1900.

Sprawozdawca p. Loewenstein uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego o stanie fundacji Skarbkowskiej za rok 1900.

2. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu by wziął pod rozagę sprawę przywrócenia równowagi w budżecie fundacyjnym, a w każdym razie użył swego wpływu w tym kierunku, iżby bieżące wydatki fundacji zastosować do jej bieżących dochodów na razie bez uwzględnienia spłaty długów zaciągniętych dotąd w funduszu zarodowym.

Przemawia p. Rotter.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej i uchwała bez rozprawy wniosek 1 i 2 komisji udzielenie, które p. sprawozdawca odczytuje.

Marszałek oznajmia, że obecnie wraca do opuszczonego poprzednio punktu 8 porządku dziennego.

Następuje:

Sprawozdanie Komisji kolejowej o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie uzupełnienia i zmian w etacie krajowego biura kolejowego.

Sprawozdawca p. A. Potocki uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Z dniem 1. stycznia 1901 r. ustanawia się w etacie krajowego biura kolejowego ponad dotychczasowy stan tegoż biura:

a) posadę starszego inżyniera z płacą roczną 4.800 K.

dodatkiem aktywalnym . . .	840 K.
i trzema dodatkami pięcio- letnimi po	400 „
b) posadę konsumenta dla spraw taryfowych i komercyal- nych z roczną płacą	3.600 „
dodatkiem aktywalnym . . .	720 „
i trzema dodatkami pięcio- letnimi po	400 „
c) 2 posady inżynierów II. klasy z roczną płacą po	2.800 „
dodatkiem aktywalnym . . .	600 „
i trzema dodatkami pięcio- letnimi po	200 „
d) posadę adjunkta koncep- towego z roczną płacą : . . .	2.800 „
dodatkiem aktywalnym . . .	600 „
i trzema dodatkami pięcio- letnimi po	200 „

Przemawia p. Kozłowski.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała wniosek powyższy komisji.

Następuje :

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z przedłożenia Wydziału krajowego o zalesieniach ochronnych i o niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych.

Sprawozdawca p. Władysław Gniewosz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji, sprostowawszy poprzednio omyłkę druku, a mianowicie w ustawie pierwszej §. 6 wierszu 4 z góry po słowie „powiatowych“ dodać należy „wymienieni w § 4, 2, 3, 4 i w § 5 pod l. 2 i 3, następnie w drugiej ustawie § 1 wykreślić słowo „lub“, a zamiast § 23 ma być „§ 22“.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1) projekt ustawy „O zalesieniach ochronnych“ załączony pod 1.

2) projekt ustawy: „O niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych“ załączony pod 2.

3) rezolucję załączoną pod 3.

4) rezolucję załączoną pod 4.

U s t a w a

z dnia obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Ks. Krakowskiem o zalesieniu ochronnem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam jak następuje:

O zalesieniu ochronnem w ogólności.

§ 1.

Przestrzenie gruntów, których stałe zalesienie okazuje się potrzebnem dla zapobieżenia tworzeniu się dzikich potoków, albo dla ochrony gruntów od zrywania i pustoszenia przez dzikie potoki, albo też dla zapobieżenia innym klęskom elementarnym, albo wreszcie celem ustalenia piasków lotnych, mogą być stosownie do przepisów niniejszej ustawy, poddane zalesieniu ochronnemu bez względu na ich dotychczasowy rodzaj kultury, a co do piasków lotnych także bez względu na ich położenie.

Oddanie gruntów pod stałe zalesienie ochronne nastąpić ma o tyle, o ile stać się to może bez szkody dla głównej gałęzi gospodarstwa interesowanego posiadacza, lub też osób trzecich, którym do tych gruntów przysługują prawa.

§ 2.

Grunta używane pod uprawę rolną mogą być poddane zalesieniu ochronnemu, nawet gdyby zachodziły okoliczności w § 1 ust. 1 określone — tylko wówczas, jeśli

niewątpliwie stwierdzonem zostanie, że zamierzony cel nie da się osiągnąć bez zalesienia tychże gruntów rolnych.

Komisye dla zalesień ochronnych.

§. 3.

Przeprowadzenie czynności w §. 1. wymienionych porucza się galicyjskiej krajowej komisji dla zalesień ochronnych z urzędową siedzibą we Lwowie.

Do współdziałania w wykonaniu postanowień niniejszej ustawy utworzoną zostanie w każdym powiecie, w którego okręgu przedsięwzięte być mają zalesienia ochronne, powiatowa komisya dla zalesień ochronnych w siedzibie urzędowej powiatowej władzy politycznej. Powiaty w których komisye dla zalesień ochronnych ustanowionemi być mają wyszczególni rozporządzenie, które wyda Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem kraj.

Skład komisji krajowej.

§. 4.

W skład komisji krajowej wchodzi:

1. zastępca Namiestnictwa jako przewodniczący;

2. delegat Wydziału krajowego;

3. delegat Towarzystwa gospodarczego we Lwowie;

4. delegat Towarzystwa rolniczego w Krakowie;

5. krajowy inspektor lasowy, jako leśnotekniczny referent;

6. Administracyjny referent c. k. Namiestnictwa dla spraw lasowych.

Skład komisji powiatowych.

§. 5.

Komisya powiatowa składa się:

1. z zastępcy politycznej władzy powiatowej, jako przewodniczącego;

2. z delegata Rady powiatowej;

3. z delegata właściwego oddziału Towarzystwa gospodarskiego względnie właściwego okręgowego Towarzystwa rolniczego;

4. z państwowego technika lasowego, przeznaczonego do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnemi w danym okręgu.

Zastępcy członków komisji. Zwrot kosztów członków komisji.

§. 6.

Dla każdego członka komisji krajowej i powiatowej z wyjątkiem wymienionego w §. 5. ust. 4, technika lasowego zostanie ustanowiony zastępca.

Członkowie komisji krajowej i komisji powiatowych wymienieni w §. 4. pod l. 2, 3, 4, i w §. 5. pod. l. 2, i 3, otrzymywać będą dyety w wysokości 10 koron dziennie. Oprócz dyet należy się członkom obydwu komisji z wyjątkiem krajowego inspektora lasowego, tegoż zastępcy i państwowego technika lasowego przeznaczonego do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnemi, zwrot kosztów podróży.

Zakres działania komisji krajowej i komisji powiatowej.

§. 7.

Zadaniem komisji krajowej będzie:

a) rozpatrywać wnioski przedstawione jej przez komisye powiatowe;

b) orzekać, które przestrzenie (§. 8. a) mają być uznane po myśli §. 1. za wymagające zalesień ochronnych nie naruszające kompetencji władzy politycznej zastrzeżonej postanowieniami ustawy lasowej;

c) zarządzać sporządzanie potrzebnych planów i oparatów i takowe zatwierdzać;

d) zawierać z właścicielami gruntów względnie z temi osobami, którym prawa

do tych gruntów przysługują — o ile to ze względu na te prawa okazuje się koniecznym — umowy co do sposobu zalesienia, co do obowiązku zabezpieczenia i dalszego pielęgnowania kultur, co do udzielić się mających zasiłków, wreszcie co do sposobu użytkowania;

e) zawierać umowy co do nabywania gruntów, jak nie mniej co do wykupna praw gruntu zaleścić się mające obciążających (§. 15.);

f) wykonywać zwierzchni nadzór nad postępowaniem przy zalesieniach ochronnych, wydawać potrzebne zarządzenia i przedstawiać Namiestnictwu odpowiednie wnioski;

g) układać do końca marca każdego roku preliminarz wydatków na rok następny i przedkładać go Wydziałowi krajowemu i Ministrowi rolnictwa do zatwierdzenia;

h) załatwiać w ogóle wszystkie te sprawy, które z postanowień niniejszej ustawy wynikają.

§. 8.

Zadaniem komisji powiatowych będzie:

a) wskazywać na wezwanie komisji krajowej wszystkie te przestrzenie gruntów, których zalesienie wedle §§. 1. 2. okazuje się wskazanem i przedstawiać w tym kierunku wnioski komisji krajowej wraz z programem zalesienia;

b) przeprowadzać na wezwanie komisji krajowej pertraktacje z właścicielami gruntów względnie z osobami, którym do tych gruntów prawa przysługują, co do sposobu zalesienia, pokrywania kosztów, dalszego pielęgnowania zalesionych przestrzeni jak nie mniej co do sposobu użytkowania względnie wykonywania przysługujących praw na zalesionych gruntach (§. 12).

c) spełniać w ogóle te wszystkie czynności, które poruszone zostaną przez krajową komisję.

Zwoływanie posiedzeń i załatwianie spraw w komisji krajowej.

§. 9.

Posiedzenie komisji krajowej zwołuje przewodniczący.

Sprawy załatwia komisja na posiedzeniach kolegialnie i w drodze uchwał.

Na posiedzeniu komisji krajowej mogą być powoływani z głosem doradczym także ci państwowi technicy lasowi, przeznaczeni do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnymi, do których okręgu lasowego odnosi się dana sprawa.

Do ważności uchwały potrzebną jest oprócz obecności przewodniczącego i krajowego inspektora lasowego obecność przynajmniej delegata Wydziału krajowego.

Uchwały zapadają absolutną większością głosów uprawnionych do głosowania członków.

W razie równości głosów to zdanie staje się uchwałą, do którego przyłączy się przewodniczący.

Uchwały wykonuje imieniem komisji przewodniczący wspólnie z krajowym inspektorem lasowym, przyczem ten ostatni pośługiwać się może podległymi mu organami lasowymi.

Odwołanie.

§. 10.

Przeciw uchwałom i orzeczeniom komisji krajowej dla zalesień ochronnych służy stronom interesowanym prawo odwołania do Ministra rolnictwa.

Odwołanie wniesione być winno w czterotygodniowym terminie licząc od dnia następującego po dniu doręczenia dotyczącej uchwały na ręce Namiestnictwa.

Kataster dla gruntów ochronnych i tychże zalesienie.

§. 11.

Wszystkie grunta, które uznano prawnomocnie jako podlegające zalesieniu ochronnemu wpisane będą według parcel w osobny kataster i one też poddane zostaną w okresie, jaki oznaczy Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zalesieniu ochronnemu.

Tak zalesione przestrzenie uważane będą jako lasy podpadające pod postanowienia §. 6. i 7. ustawy lasowej; w przyszłości będą więc mogły być użytkowane tylko według przepisów ustawy lasowej i według zasad racjonalnego gospodarstwa.

Wszystkie wydmy piaszczyste, które przy pomocy zasiłków kraju i państwa, bądź już całkowicie zalesione zostały, bądź też znajdują się w stadium zalesienia, zostaną również wciągnięte do katastru i będą podlegać przepisom niniejszego paragrafu.

O stronach interesowanych.

§. 12.

W wszystkich wypadkach, w których się okaże, iż posiadacz gruntu uznanego za ochronny będzie mógł niewątpliwie przeprowadzić umiejętnie zalesienie i je nadal odpowiednio utrzymywać, należy dążyć do zawarcia z nim umowy co do sposobu zalesienia, co do obowiązku dalszego pielęgnowania upraw jakoteż co do warunków udzielić mu się mających zasiłków z funduszu zalesień ochronnych (§. 19) w sadzonkach lub w pieniądzech.

W umowie tej należy zarazem dokładnie określić, czy i o ile dozwolonym będzie interesowanym z gruntów ochronnemu zalesieniu poddanych zbiór trawy, pobór drzewa i innych pożytków.

§. 13.

Jeżeli parcele podlegające zalesieniu ochronnemu są własnością kilku współwłaścicieli, a tylko jeden lub kilku z nich przystąpić chce do zalesienia ochronnego pod warunkami w §. 12. określonymi, zalesienie ochronne jednak dla braku zgody ze strony reszty współwłaścicieli nie może przyjść do skutku, może komisya krajowa udzielić pomocy mającym chęć przeprowadzenia zalesienia w ich staraniach o rozdział współwłasności także w ten sposób, iż im dostarczy bezpłatnej potrzebnej ku temu celowi pomocy geometrycznej lub też udzieli im za zwrotem wydatków w gotówce wogóle innej potrzebnej pomocy przez swoje organa.

§. 14.

Gminom, któreby postanowiły nabyć na własność grunta uznane za ochronne i któreby się zobowiązały w pewnym przez komisję krajową wyznaczonym czasie grunta te zalesić, a któreby dawały zabezpieczenie należyte, że tak zalesienie jak i dalsze upraw pielęgnowanie odpowiednio wykonywanem będzie, może być pozwołonym oprócz zasiłku na zalesienie (§. 12) także dodatkowy zasiłek z funduszu zalesień ochronnych (§. 19) dla nabycia takich gruntów.

§. 15.

Komisya krajowa może, jeżeli ugoda w myśl §. 12 do skutku nie przyjdzie, nabyć grunta uznane za ochronne na własność funduszu zalesień ochronnych (§. 19) w drodze dobrowolnej umowy.

Gdyby grunta te obciążone były prawami na rzecz osób trzecich, utrudniającymi przeprowadzenie zalesień, winna komisya krajowa postarać się w drodze dobrowolnej umowy z uprawnionymi o uwolnienie gruntów z pod tych ciężarów, a względnie o wykupno tych praw.

Wywłaszczenie.

§. 16.

Jeżeli przez określony w §§. 12, 13, 14 i 15 sposób postępowania nie można uzyskać pewności, iż zalesienie parcel ochronnych przeprowadzonym zostanie we właściwym czasie, tudzież w wypadkach, w których właściciele gruntów zalesieniu ochronnemu podległych albo też uprawnieni do tych gruntów nie dotrzymają ściśle zawartej z nimi umowy, w sposób z celami zalesień wprost sprzeczny, przedstawi komisya krajowa dla zalesień ochronnych wnioski do Namiestnictwa o wywłaszczenie tych gruntów lub praw osób trzecich na rzecz funduszu zalesień ochronnych (§ 19).

Co do gruntów stanowiących zakładowy majątek lub dobro gmin, wnioski o wywłaszczenie można będzie uczynić tylko po przedstawieniu opinii przez Radę powiatową.

§. 17.

Jeżeli wniosek na wywłaszczenie (§. 16.) uznanym zostanie za uzasadniony przepisami niniejszej ustawy, ma Namiestnictwo, po przychyleniu się do wniosku i po wysłuchaniu dwóch przez siebie powołanych rzeczoznawców, oznaczyć wysokość wynagrodzenia mającego się uścić z funduszy zalesień ochronnych.

Przeciw temu rozstrzygnięciu służy każdemu interesowanemu prawo odwołania się do Ministra rolnictwa, które w cztery tygodnie od dnia następującego po dniu doręczenia na ręce Namiestnictwa wniesić należy.

§. 18.

Ktoby się czuł pokrzywdzonym rozstrzygnięciem Ministra rolnictwa pod względem ustawionego wynagrodzenia za wywłaszczyć się mający grunt lub za prawa, może zażądać w ciągu dni 30. od dnia doręczenia mu rozstrzygnięcia ministeryalnego oszacowania i ustanowienia wysokości wynagrodzenia u tego sądu powiatowego, w którego obrebie znajduje się wywłaszczyć się mający a względnie prawami osób trzecich obciążony grunt.

W tym wypadku, o ile w ustawie niniejszej inaczej nie postanowiono, oszacowanie i ustanowienie wysokości wynagrodzenia w drodze sądowej przeprowadzonym zostanie analogicznie według przepisów ustawy z 18. lutego 1878 Nr. 30 Dz. p. p. o wywłaszczeniu na cele kolejowe.

W razie odniesienia się na drogę sądową wykonanie wywłaszczenia odroczonym zostanie do czasu, kiedy postępowanie sądowe przeprowadzonym będzie i oznaczona w tem postępowaniu kwota wynagrodzenia zapłaconą lub do depozytu sądowego złożoną zostanie.

Koszta. Fundusz zalesień ochronnych i tegoż zarząd.

§. 19.

Dla pokrycia kosztów połączonych z wykonaniem czynności niniejszą ustawą komisjom dla zalesień ochronnych poruczonych, tudzież kosztów urzędowania komisji, utworzonym zostanie osobny fundusz pod nazwą: „galicyjski krajowy fundusz zalesień ochronny“.

Potrzeby tegoż funduszu wykazane w każdorocznym preliminarzu przez Ministra rolnictwa i Wydział krajowy zatwierdzonym, pokrywane będą z przyzwolonych na ten cel w drodze konstytucyjnej środków po połowie przez skarb państwa i skarb krajowy. Do funduszu tego wpływać będą także kwoty w myśl przepisów niniejszej ustawy z innych źródeł uzyskane.

Zarząd tego funduszu obejmie galicyjska komisya dla zalesień ochronnych (§. 3. ust. 1. i §. 4).

Grzywny i odszkodowania.

§. 20.

Grzywny, które podług obowiązującej ustawy lasowej nałożone będą za przestępstwa popełnione na gruntach wpisanych w kataster (§. 11), jako też popełnione na zalesionych już dawniej przy pomocy zasilków powiatów, kraju i państwa wydmach piaszczystych, niemniej też wszelkie odszko-

dowania przyznane według przepisów ustawy lasowej za szkody popełnione na gruntach stanowiących własność galicyjskiego krajowego funduszu dla zalesień ochronnych wpływają do tegoż funduszu (§. 19).

Postanowienia końcowe.

§. 21.

Namiestnik wyda w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla krajowej i powiatowych komisji (§. 3) regulamin, który obejmować będzie:

a) sposób urzędowania krajowej i powiatowych komisji;

b) oznaczenie granic, w jakich komisja krajowa uchylać będzie mogła wydatki w własnym zakresie działania;

c) oznaczenie wypadków, w których potrzeba będzie na czynienie wydatków otrzymać przyzwolenie Ministra rolnictwa i Wydziału krajowego;

d) instrukcję normującą organizację zarządu galicyjskiego krajowego funduszu zalesień ochronnych i jego lokację.

§. 22.

We wszystkich wypadkach, w których według niniejszej ustawy wymagane jest porozumienie Namiestnika z Wydziałem krajowym zastrzega się ostateczne rozstrzygnięcie Ministrowi rolnictwa, jeżeli porozumienie do skutku nie przyjdzie.

§. 23.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu i sprawiedliwości.

U s t a w a

z dnia obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Król. Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

1. O obowiązku zgłaszania wyrębu drzewa na niektórych obszarach leśnych.

§. 1.

Postanowienia następnych §§. 2—7 będą miały zastosowanie do obszarów leśnych, których grunt składa się przeważnie z wapienia, łupków, skał łatwo wietrzejących które leżą na stromych stokach.

Te obszary oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i ogłosi je publicznie, przyczem jednak poszczególne przestrzenie leśne a według okoliczności nawet pojedyncze parcele mogą być wyłączone. Ogłoszenie nastąpić ma w gminach i obszarach dworskich dotyczących, w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych i równocześnie w urzędowej części „Gazety lwowskiej“.

§. 2.

O każdym zamierzonym zupełnym wyrębie w ogóle tudzież o każdym zamierzonym przerębywaniu, wskutek którego na przeznaczonej do cięcia przestrzeni co najmniej 25 arów pozostać ma mniej aniżeli połowa potrzebnych do zupełnie zwartego drzewostanu drzew głównego rodzaju drzewostanu, należy uczynić doniesienie do powiatowej władzy politycznej.

Zgłoszenie to winno być wniesione najmniej na 45 dni przed zamierzonym rozpoczęciem cięcia.

§. 3.

Do wniesienia zgłoszenia obowiązany jest posiadacz lasu a względnie jego zastępca prawny.

W zgłoszeniu należy podać:

1. numer parcel i powierzchnię do cięcia przeznaczonych przestrzeni. Gdy chodzi tylko o część parceli, potrzebnem jest dokładne opisanie położenia przestrzeni do cięcia przeznaczonych;

2. czy wyrębu dokona sam posiadacz lasu w własnym zarządzie lub czy powierzy wykonanie komu innemu; a w tym ostatnim wypadku;

3. imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania przedsiębiorcy.

Jeśli w chwili zgłoszenia nie jest jeszcze wiadomem nazwisko i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, zgłosi go posiadacz lasu dodatkowo w przeciągu 45 dni po wyraźnie lub milcząco (§. 4.) udzielonem zezwoleniu.

Władza polityczna powiatowa potwierdzi stronie dzień zgłoszenia wyrębu najpóźniej do dni 8.

§. 4.

Wskutek wniesionego zgłoszenia zarządzi polityczna władza powiatowa, o ile nie jest znaną miejscowość i stosunki zgłoszonej do cięcia przestrzeni, przez właściwego technika lasowego potrzebne badania na miejscu jednak bez kosztów dla strony.

Badania mają wykazać:

1. czy dana przestrzeń nie należy do kategorii lasów zamkniętych (§. 19. ust. lasowej) albo tych lasów, które podlegają ograniczeniom gospodarczym w myśl postanowień §. 6. ustawy lasowej z 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250;

2. czy zamierzony sposób i rozmiary wyrębu nie są sprzeczne z postanowieniami §. 7. ustawy lasowej.

3. czy zamierzone wyrębywanie w danych warunkach nie spowodowałoby dewastacyi (§. 4. ust. lasowej).

4. czy przez zamierzony wyręb nie zostanie sąsiedni las widocznie na szkodliwe działanie wiatrów narażonym.

Jeżeli zachodzi jeden z przytoczonych wypadków, polityczna władza powiatowa albo odmówi zupełnie pozwolenia na wyręb, albo zezwoli z pewnemi ograniczeniami i z zachowaniem pewnych ostrożności.

Jeżeli zaś żadna z wyżej przytoczonych okoliczności nie zachodzi, winna polityczna

władza powiatowa wydać bezzwłocznie pozwolenie na wyręb.

Gdyby się okazało, że zamierzony wyręb jest wprawdzie ze stanowiska niniejszej ustawy dopuszczalny, jednakowoż zachodzą względy na ochronę i bezpieczeństwo publiczne (§. 19. ust. las.). należy wyręb odmówić a równocześnie wdrożyć dochodzenie o uznanie tej przestrzeni za las zamknięty.

Jeżeli posiadacz lasu w przeciągu 45 dni od dnia zgłoszenia wyrębu nie otrzyma od powiatowej władzy politycznej żadnej rezolucyi, wolno mu przystąpić do wyrębu.

§. 5.

Gdy polityczna władza powiatowa zakaze wyrębu lub też dozwoli go z pewnemi ograniczeniami, przysłuży stronie prawo odwołania (§. 18.) i żądania komisijnego dochodzenia co do dopuszczalności zamierzonego wyrębu.

Do przeprowadzenia w tym wypadku dochodzenia na miejscu zawezwie powiatowa władza polityczna dwóch przez siebie wyznaczonych rzeczoznawców i posiadacza lasu. — W wypadkach mniejszej wagi wystarczy powołanie tylko jednego rzeczoznawcy.

Na prośbę strony należy do tych dochodzeń powołać takich techników lasów jako znawców, którzy nie należą do państwowego leśno-technicznego personalu.

W miarę wyniku przeprowadzonego na miejscu rozstrzyga Namiestnictwo o dopuszczalności wyrębu jakoteż o warunkach, pod jakimi na wyręb można zezwolić.

§. 6.

Przedsiębiorca wyrębu (§. 3. ust.) obowiązany jest przekonać się przed rozpoczęciem cięcia, czy wyręb zgłoszono u powiatowej władzy politycznej.

Za przedsięwzięte wyrębywanie bez zgłoszenia lub za wcześniejsze rozpoczęcie,

niż w końcowym ustępie §. 4. oznaczono, za wyrąb wbrew zakazowi, lub za przekroczenie warunków udzielonego pozwolenia, odpowiadają zarówno przedsiębiorca jak i posiadacz lasu.

§. 7.

Zręby muszą być oczyszczane z odpadów i na nowo zalesieniu poddane w terminie przez władzę przy udzieleniu zezwolenia naznaczonym.

Gdy jest wątpliwem czy strona podoła uczynić zadość temu obowiązкови, można uczynić zależnem udzielenie pozwolenia na wyrąb od złożenia odpowiedniej kaucyi.

Kaucye wydaje się dopiero po ukończeniu i uznaniu zalesienia za odpowiednie.

Jeśliby zalesienia zupełnie zaniechano, lub wykonano je niezupełnie, służy kaucya na pokrycie kosztów zalesienia względnie uzupełnienia, co z urzędu wykonaniem zostanie.

II. O zupełnym wyrębie i paleniu kosodrzewiny.

§. 8.

Przy zamierzonym zupełnym wyrębie kosodrzewiny wchodzi w analogiczne zastosowanie w całym kraju postanowienia §§. 2. do 7. niniejszej ustawy bez względu na rodzaj gleby i oznaczenie kultury danej parceli w katastrze podatku gruntowego.

Władza polityczna może w wydać się mającem pozwoleniu na zupełny wyrąb kosodrzewiny nakazać prowadzenie zrębów także w kierunku poziomym t. j. prostopadłe do kierunku spadu.

Wypalanie kosodrzewiny jest bezwzględnie wzbronionem w całym kraju.

III. Wyrąb, wyprowadzenie i składanie drzewa w dorzeczu dzikich potoków.

§. 9.

Przepisy następnych §§. 10—15 stosują się do dorzeczy tych dzikich potoków, gdzie

wskazaną jest szczególna ostrożność przy wyrębie, wywozie i składaniu drzewa, celem zapobieżenia niebezpieczeństwom od wody zagrażającym.

Takie dorzecza oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i ogłosi w dotyczących gminach i obszarach dworskich, w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych jak niemniej w części urzędowej „Gazety lwowskiej“.

§. 10.

Do użycia istniejących żłobów (ryz) wych, odziemnych, drogowych, lodowych i śniegowych w celu wyprowadzenia drzewa, potrzeba pozwolenia politycznej władzy powiatowej.

Pozwolenie udziela polityczna władza powiatowa na czas od wypadku do wypadku oznaczyć się mający, nie przekraczający trzech lat, o ile przepisy ustawy lasowej inaczej nie postanawiają.

Takie same pozwolenie potrzebnem jest także do budowy wszelkich większych urządzeń do wyprowadzania drzewa.

Przy udzieleniu pozwolenia lub odmowie takowego należy stosować analogicznie przepis ustępu pierwszego §. 30. ustawy lasowej.

Jeżeli przy spuszczeniu drzewa po stokach bez użycia żłobów lub innych urządzeń do sprowadzania zachodzi obawa uruchowienia gleby, może polityczna władza powiatowa nakazać stosowne środki ochronne nawet wówczas, gdyby drzewo sprowadzonym było po własnym gruncie posiadacza lasu.

Za wyprowadzenie drzewa bez urzędowego pozwolenia lub z pominięciem zastrzeżonych w pozwoleniu środków ostrożności, jakoteż za przedsięwzięte bez pozwolenia wykonanie urządzeń do spustu drzewa, odpowiada oprócz przedsiębiorcy albo tego, który polecił wykonanie, także właściciel gruntu, jeśli na wyprowadzenie

drzewa lub budowę urządzeń jawnie lub milcząco przyzwolił.

§. 11.

Ten, kto drzewo wyprowadza, względnie ten, kto urządzenia do wyprowadzenia drzewa wykonać kazał, niemniej też właściciel gruntu, ten ostatni jednak tylko co do tej części urządzenia, która się na jego gruncie znajduje, obowiązani są solidarnie po każdorazowym spuszczeniu drzewa zarządzić wyrównanie, ubezpieczenie, zadarnienie i umocnienie wyłobionej, porytej i rozluźnionej powierzchni gruntu.

Polityczna władza powiatowa może co do sposobu i wykonania takich zarządzeń ewentualnie po przesłuchaniu znawców wydać bliższe przepisy.

§. 12.

Drzewa zrąbanego w łożyskach dzikich potoków i na tychże stokach nie wolno bez zezwolenia politycznej władzy powiatowej składać w terenie zalewowym dzikich potoków.

Na ustawienie mielerzy węglowych na gruntach w terenie zalewowym dzikich potoków potrzeba również zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

§. 13.

Posiadacz lasu, w którego lesie wykonuje się wyrąb, obowiązany jest solidarnie z przedsiębiorcą wyrębu i wyprowadzania drzewa natychmiast oczyścić zręby na stokach, leżących w dorzeczu potoku górskiego, oraz sprzątnąć pnie i odpady z łożyska potoku i z terenu zalewowego. Jeżeliliby oczyszczenie było niemożliwem, należałoby odpady porąbać i spalić na miejscu.

Taki sam obowiązek ciąży na przedsiębiorcach spustu co do drzewa pozostawionego w łożysku potoku przy spuszczeniu.

§. 14.

Każda gmina lub względnie obszar dworski ma oczyścić na swoim terytorium

łożyska dzikich potoków corocznie z nanieśionych na powierzchnie drzew, złomów, pniaków i odpadków, o ile obowiązek ten nie ciąży w myśl §. 13, na posiadaczach lasu i przedsiębiorcach wyrębu lub wywozu.

Co roku na wiosnę zarządzi zwierzchność gminna albo przełożństwo obszaru dworskiego obejrzenie przestrzeni potoku na swoim terytorium; zbada, skąd pochodzą znalezione drzewa, złomy i t. p. i wedle okoliczności albo zarządzi uprzątnięcie i oczyszczenie łożyska na własny koszt, albo też doniesie o tem powiatowej władzy politycznej, wymieniając osobę w myśl § 13. do uprzątnięcia obowiązana.

Jeżeli dziki potok przepływa przez dwie albo więcej gmin lub obszarów dworskich, cznaczy dla nich polityczna władza powiatowa kolej robót koło czyszczenia łożyska.

Jeżeli przy obchodzie łożyska dzikiego potoku spostrzeżonym zostanie jakikolwiek niebezpieczeństwem grożący stan, jak usuwiska lub uszkodzenia budowli ochronnych i t. p., winna zwierzchność gminna, a względnie przełożństwo obszaru dworskiego zarządzić usunięcie tego niebezpieczeństwa.

Jeżeli wykonanie naprawek tego rodzaju przekracza siły gminy lub obszaru dworskiego albo zachodzi wypadek w następnym ustępie przewidziany, zawiadomi zwierzchność gminna lub przełożństwo obszaru dworskiego o tem polityczną władzę powiatową, która ma zarządzić, co uzna za stosowne.

O uszkodzeniach budowli ochronnych, wykonanych w potoku dzikim na podstawie ustawy z dnia 30. czerwca 1884 (dz. u. p. l. 117), ma zwierzchność gminna względnie przełożony obszar dworskiego zawiadomić polityczną władzę powiatową, która zarządzi, co potrzeba, w szczególności postąpi stosownie do postanowień §§. 18 do 20 powołanej ustawy.

§. 15.

Jeżeli osoby w poprzednich §§. 11—15 wymienione, jakoteż zwierzchność gminna i przełożństwo obszaru dworskiego nałożonych na nich obowiązków mimo urzędowego wezwania w oznaczonym terminie nie dopełnią, zarządzi polityczna władza powiatowa wykonanie dotyczących robót na koszt i niebezpieczeństwo obowiązanych.

Władza polityczna powiatowa może również zarządzić usunięcie postawionych bez pozwolenia zakładów i urządzeń do wyprowadzenia drzewa, węglarek i składów na drzewo na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza lasu lub przedsiębiorcy, albo też wydać inne potrzebne zarządzenia, gdyby strony nie wykonały w oznaczonym czasie wydanego do nich urzędowego polecenia.

IV. Postanowienia karne i końcowe.

§. 16.

Za niedopełnienie obowiązków, niniejszą ustawą albo wydanymi na jej podstawie urzędowymi przepisami i zarządzeniami nałożonych na posiadaczy lasów lub gruntów w ogólności, jako też na przedsiębiorców wyrębu i na przedsiębiorców wyprowadzania drzewa, karać będzie polityczna władza powiatowa, o ile powszechna ustawa karna nie będzie miała zastosowania, grzywnami od 10—400 koron albo aresztem od 1 do 40 dni.

Oprócz tego może polityczna władza powiatowa orzec częściową lub zupełną utratę produktów leśnych wbrew przepisom uzyskanych, na skład złożonych lub wyprowadzonych.

Za przekroczenia, które pociągają za sobą znaczne szkody dla dobra publicznego, może być podwyższoną kara pieniężna do 1000 koron lub areszt do 3 miesięcy, a równocześnie może być orzeczoną nie tylko konfiskata produktów leśnych, lecz może być także odjętem pozwolenie na wyprowadzanie drzewa.

W razie nieściągalności zamieni się karę pieniężną na areszt w ten sposób, że za każde 10 koron grzywny liczy się 24 godzin aresztu. W tym stosunku obliczona kara aresztu nie może być jednak dłuższą nad trzy miesiące.

Kary pieniężne, jako też uznane za przepadłe produktu leśne a względnie uzyskana za sprzedaż tychże cena kupna wpływają do funduszu zalesień ochronnych (§ 19 ustawy z dnia Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. . . .).

W orzeczeniu należy prócz kary nałożyć także obowiązek do zwrotu szkody przekroczeniem spowodowanej, chyba konieczność dalszego badania nieodzownie wymagała odesłania pretensyi o odszkodowanie na drogę prawa cywilnego. Przeciwnie orzeczeniu politycznej władzy w sprawach o odszkodowanie służy interesowanemu zwykła droga prawa.

§. 17.

Dochodzenie i karanie przekroczeń niniejszej ustawy ulega zadawnieniu, jeśli przeciw winnym w ciągu sześć miesięcy od chwili popełnienia czynu karygodnego nie wdrożono dochodzenia.

Zadawnienie nie zwalnia od zwrotu szkody i od wykonania obowiązków tą ustawą nałożonych.

§. 18.

Przeciw rozstrzygnięciom i orzeczeniom karnym, wydanym na podstawie niniejszej ustawy przez polityczną władzę powiatową, służy interesowanemu prawo odwołania do Namiestnictwa jako drugiej instancyi.

Przeciw rozstrzygnięciom Namiestnictwa prawo odwołania służy: mianowicie co do kar i co do połączonego z tem zwrotu szkody lub kosztów, do Ministerstwa spraw wewnętrznych, które orzeka w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa; zaś co do wszelkich innych zarządzeń do Ministerstwa rolnictwa jako trzeciej instancyi.

Odwołanie należy wnieść w każdym razie w przeciągu dni 14 do politycznej władzy powiatowej.

Przeciwko zatwierdzonemu albo złagodzonymu orzeczeniu karnemu przez Namiestnictwo, jest dalsze odwołanie niedopuszczalne.

§. 19.

Odwołanie wniesione przeciw zakazowi, wydanemu na podstawie niniejszej ustawy przez polityczną władzę powiatową, nie wstrzymuje tymczasowej mocy prawnej tego zakazu.

Odwołanie przeciw zarządzeniu pewnych świadczeń nie powstrzymuje tylko wówczas wykonania, jeżeli polityczna władza powiatowa ze względu na grożące niebezpieczeństwo natychmiastowe wykonanie postanowi.

§. 20.

Postanowienia niniejszej ustawy, jakoteż wydane na jej podstawie przepisy nie mogą w żadnym razie stać na przeszkodzie wydaniu dalszych lub odmiennych postanowień po myśli ustawy państwowej z 30. czerwca 1884, Nr. 117 dz. p. p., i odpowiednio do unormowanego w tej ustawie postępowania dla tych miejscowości, które z powodu wykonania zabudowania dzikich potoków na podstawie powołanej ustawy państwowej wcielone zostaną do pola roboczego (§. 1. tej ustawy).

Co do karania za przekroczenie przepisów w takich miejscowościach obowiązujących, tudzież co do sposobu użycia grzywn i pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży zajętych produktów leśnych, wchodzi wówczas w zastosowanie przepisy powołanej ustawy państwowej.

§. 21.

Postanowienia niniejszej ustawy będą miały zastosowanie także do tych umów,

które zawarte zostały przed wejściem w życie tej ustawy.

Polityczna władza powiatowa może jednak na korzyść takiej umowy uczynić pewien wyjątek, jeżeli istnienie takiej umowy zgłoszonemu u niej zostało w przeciągu trzech miesięcy, licząc od dnia opublikowania ogłoszenia, wydanego po myśli §. 1. tej ustawy.

Jeżeli odnośnie do zgłoszonej w należyty terminie umowy żąda się zastosowania pewnego wyłączenia z pod przepisów niniejszej ustawy, winna polityczna władza powiatowa przeprowadzić poprzednio rozprawę i następnie orzec o dopuszczalności wyłączeń i o rozległości tychże.

§. 22.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa i Ministrowi spraw wewnętrznych.

Rezolucya.

Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby wyjednał w drodze konstytucyjnej zwolnienie od podatków na dłuższy szereg lat tych przestrzeni gruntów, które poddane zostaną zalesieniu ochronnemu, mianowicie:

a) zupełne zwolnienie przez lat 20, licząc od dokonania zalesienia, jeżeli zalesiona przestrzeń zamienioną zostaje na las wysokopienny, a przez następnych lat 20, od połowy należności podatkowej;

b) jeżeli zalesiona przestrzeń zamienioną zostaje na las niskopienny albo średni (Nider- oder Mittelwald) zupełne zwolnienie aż do czasu pierwszego wyrębu.

Rezolucya.

Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, by wszedł w rokowania z c. k. Rządem celem wytworzenia funduszu z równorzędnym współudziałem kraju i państwa dla przyścia w pomoc posiadaczom gruntowym

lub jednostkom administracyjnym nie mogącym dla braku środków pieniężnych lub sił roboczych zadość uczynić postanowieniom ustawy o niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych.

Po ukończeniu rokowań z c. k. Rządem ma Wydział krajowy przedłożyć Sejmowi projekt ustawy, by kary pieniężne w §. 16 ustawy o zarządzeniach policyjnych oznaczone wpływały do funduszu zapomogowego.

Przemawia p. Stojałowski.

Przemawia p. Średniawski.

Przemawia p. A. Potocki.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta:

O zalesieniu ochronnem w ogólności.

§ 1.

Przestrzenie gruntów, których stałe zalesienie okazuje się potrzebnem dla zapobieżenia tworzeniu się dzikich potoków, albo dla ochrony gruntów od zrywania i pustoszenia przez dzikie potoki, albo też dla zapobieżenia innym klęskom elementarnym, albo wreszcie celem ustalenia piasków lotnych, mogą być stosownie do przepisów niniejszej ustawy, poddane zalesieniu ochronnem bez względu na ich dotychczasowy rodzaj kultury, a co do piasków lotnych także bez względu na ich położenie.

Oddanie gruntów pod stałe zalesienie ochronne nastąpić ma o tyle, o ile stać się to może bez szkody dla głównej gałęzi gospodarstwa interesowanego posiadacza, lub też osób trzecich, którym do tych gruntów przysługują prawa.

Przemawia p. Średniawski i wnosi następującą poprawkę:

Po słowach „ustalenia piasków lotnych“ dodać słowa: „lub na żądanie właścicieli zalesienia takich przestrzeni, na których nie opłaca się uprawa roślin gospodarskich a nadają się pod kulturę leśną“.

Przemawia JE. c. k. Namiestnik.

Przemawia p. Średniawski i cofa postawioną poprawkę do §. 1.

Izba uchwala §. 1. według wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

§ 2.

Grunta używane pod uprawę rolną mogą być poddane zalesieniu ochronnem, nawet gdyby zachodziły okoliczności w § 1 ust. 1 określone — tylko wówczas, jeśli niewątpliwie stwierdzonem zostanie, że zamierzony cel nie da się osiągnąć bez zalesienia tychże gruntów rolnych.

Izba uchwala bez rozprawy § 2. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Komisye dla zalesień ochronnych.

§ 3.

Przeprowadzenie czynności w §. 1. wymienionych porucza się galicyjskiej krajowej komisji dla zalesień ochronnych z urzędową siedzibą we Lwowie.

Do współdziałania w wykonaniu postanowień niniejszej ustawy utworzoną zostanie w każdym powiecie, w którego okręgu przedsięwzięte być mają zalesienia ochronne, powiatowa komisya dla zalesień ochronnych w siedzibie urzędowej powiatowej władzy politycznej. Powiaty w których komisye dla zalesień ochronnych ustanowionemi być mają wyszczególni rozporządzenie, które wyda Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem kraj.

Izba uchwala bez rozprawy §. 3. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Skład komisji krajowej.

§. 4.

W skład komisji krajowej wchodzi:

1. zastępca Namiestnictwa jako przewodniczący;

2. delegat Wydziału krajowego;

3. delegat Towarzystwa gospodarczego we Lwowie;

4. delegat Towarzystwa rolniczego w Krakowie;

5. krajowy inspektor lasowy, jako leśno-techniczny referent;

6. Administracyjny referent c. k. Namiestnictwa dla spraw lasowych.

Izba uchwała bez rozprawy § 4 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Skład komisji powiatowych.

§. 5.

Komisja powiatowa składa się:

1. z zastępcy politycznej władzy powiatowej, jako przewodniczącego;

2. z delegata Rady powiatowej;

3. z delegata właściwego oddziału Towarzystwa gospodarskiego względnie właściwego okręgowego Towarzystwa rolniczego;

4. z państwowego technika lasowego, przeznaczonego do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnymi w danym okręgu.

Przemawia p. komisarz rządowy.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała bez rozprawy §. 5. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Zastępcy członków komisji. Zwrot kosztów członków komisji.

§. 6.

Dla każdego członka komisji krajowej i powiatowej z wyjątkiem wymienionego w §. 5. ust. 4, technika lasowego zostanie ustanowiony zastępca.

Członkowie komisji krajowej i komisji powiatowych wymienieni w § 4. pod ll. 2, 3, 4 i w §. 5 pod ll. 2 i 3, otrzymywać będą dyety w wysokości 10 koron dziennie. Oprócz dyet należy się członkom obydwu komisji z wyjątkiem krajowego inspektora lasowego, tegoż zastępcy i państwowego technika lasowego przeznaczonego do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnymi, zwrot kosztów podróży.

Przemawia p. Stojałowski i wnosi następującą poprawkę:

Zamiast 2. ustępu §. 6. wnoszę: „Członkowie komisji krajowej i komisji powiatowych, którzy nie są urzędnikami krajowymi lub państwowymi, otrzymują dyety w wysokości 6 koron.

Marszałek wzywa p. sprawozdawcę, by odczytał poprawiony tekst §. 6.

Sprawozdawca p. Władysław Gniewosz odczytuje §. 2. według wniosku komisji.

Marszałek wyjaśnia zmianę skuteczną przez p. sprawozdawcę w §. 2. wskutek sprostowania omyłki druku.

Przemawia p. Romanowicz i wnosi następującą poprawkę:

Zamiast pierwszej części drugiego ustępu §. 6. wnoszę:

„Czy i jakiej wysokości dyety pobierać mają członkowie komisji krajowej i komisji powiatowych — ustanowi rozporządze-

nie, wydane przez Namiestnika w porozumieniu z Wydziałem krajowym“.

Izba popiera poprawkę p. Romanowicza.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Przemawia p. Stojalowski pod względem formalnym i oświadcza, iż podtrzymuje swą poprawkę.

Izba uchwala pierwszy ustęp §. 6. zgodnie z wnioskiem komisji.

Marszałek odczytuje poprawkę p. Romanowicza, i wyjaśnia sposób, w jaki podda zgłoszone poprawki do §. 6. pod głosowanie.

Izba uchwala poprawkę p. Romanowicza w miejsce pierwszej części drugiego ustępu §. 6., a następnie uchwala drugą część §. 6. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Zakres działania komisji krajowej i komisji powiatowej.

§. 7.

Zadaniem komisji krajowej będzie:

a) rozpatrywać wnioski przedstawione jej przez komisje powiatowe;

b) orzekać, które przestrzenie (§. 8. a) mają być uznane po myśli §. 1. za wymagające zalesień ochronnych nie naruszając kompetencji władzy politycznej zastrzeżonej postanowieniami ustawy lasowej;

c) zarządzać sporządzanie potrzebnych planów i operatów i takowe zatwierdzać;

d) zawierać z właścicielami gruntów względnie z temi osobami, którym prawa do tych gruntów przysługują — o ile to ze względu na te prawa okazuje się koniecznym — umowy co do sposobu zalesienia, co do obowiązku zabezpieczenia i dalszego pielęgnowania kultur, co do udzielić się mających zasiłków, wreszcie co do sposobu użytkowania;

e) zawierać umowy co do nabywania gruntów, jak nie mniej co do wykupu praw grunta zaleścić się mające obciążających (§. 15.);

f) wykonywać zwierzchni nadzór nad postępowaniem prac przy zalesieniach ochronnych, wydawać potrzebne zarządzenia i przedstawiać Namiestnictwu odpowiednie wnioski;

g) układać do końca marca każdego roku preliminarz wydatków na rok następny i przedkładać go Wydziałowi krajowemu i Ministrowi rolnictwa do zatwierdzenia;

h) załatwiać w ogóle wszystkie te sprawy, które z postanowień niniejszej ustawy wynikają.

Izba uchwala bez rozprawy §. 7 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 8.

Zadaniem komisji powiatowych będzie:

a) wskazywać na wezwanie komisji krajowej wszystkie te przestrzenie gruntów, których zalesienie wedle §§. 1. 2. okazuje się wskazanem i przedstawiać w tym kierunku wnioski komisji krajowej wraz z programem zalesienia;

b) przeprowadzać na wezwanie komisji krajowej pertraktacje z właścicielami gruntów względnie z osobami, którym do tych gruntów prawa przysługują, co do sposobu zalesienia, pokrywania kosztów, dalszego pielęgnowania zalesionych przestrzeni jak nie mniej co do sposobu użytkowania względnie wykonywania przysługujących praw na zalesionych gruntach (§. 12).

c) spełniać w ogóle te wszystkie czynności, które poruczone zostaną przez krajową komisję.

Izba uchwala bez rozprawy §. 8. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Zwoływanie posiedzeń i załatwianie spraw w komisji krajowej.

§. 9.

Posiedzenie komisji krajowej zwołuje przewodniczący.

Sprawy załatwia komisja na posiedzeniach kolegiálně i w drodze uchwał.

Na posiedzeniu komisji krajowej mogą być powoływani z głosem doradczym także ci państwowi technicy lasowi, przeznaczeni do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnymi, do których okręgu lasowego odnosi się dana sprawa.

Do ważności uchwały potrzebną jest oprócz obecności przewodniczącego i krajowego inspektora lasowego obecność przynajmniej delegata Wydziału krajowego.

Uchwały zapadają absolutną większością głosów uprawnionych do głosowania członków.

W razie równości głosów to zdanie staje się uchwałą, do którego przyłączy się przewodniczący.

Uchwały wykonuje imieniem komisji przewodniczący wspólnie z krajowym inspektorem lasowym, przyczem ten ostatni pośługiwać się może podległymi mu organami lasowymi.

Izba uchwała bez rozprawy § 9. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Odwołanie.

§. 10.

Przeciw uchwałom i orzeczeniom komisji krajowej dla zalesień ochronnych służy stronom interesowanym prawo odwołania do Ministra rolnictwa.

Odwołanie wniesione być winno w czterotygodniowym terminie licząc od dnia następującego po dniu doręczenia dotyczącej uchwały na ręce Namiestnictwa.

Izba uchwała bez rozprawy §. 10 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Kataster dla gruntów ochronnych i tychże zalesienie.

§. 11.

Wszystkie grunta, które uznano prawnomocnie jako podlegające zalesieniu ochronnemu wpisane będą według parcel w osobny kataster i one też poddane zostaną w okresie, jaki oznaczy Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zalesieniu ochronnemu.

Tak zalesione przestrzenie uważane będą jako lasy podpadające pod postanowienia §. 6. i 7. ustawy lasowej; w przyszłości będą więc mogły być użytkowane tylko według przepisów ustawy lasowej i według zasad racjonalnego gospodarstwa.

Wszystkie wydmy piaszczyste, które przy pomocy zasiłków kraju i państwa, bądź już całkowicie zalesione zostały, bądź też znajdują się w stadium zalesienia, zostaną również wciągnięte do katastru i będą podlegać przepisom niniejszego paragrafu.

Izba uchwała bez rozprawy § 11. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

O stronach interesowanych.

§. 12.

W wszystkich wypadkach, w których się okaże, iż posiadacz gruntu uznanego za ochronny będzie mógł niewątpliwie przeprowadzić umiejętnie zalesienie i je nadal

odpowiednio utrzymywać, należy dążyć do zawarcia z nim umowy co do sposobu zalesienia, co do obowiązku dalszego pielęgnowania upraw jakoteż co do warunków udzielić mu się mających zasiłków z funduszu zalesień ochronnych (§. 19) w sadzonkach lub w pieniądzach.

W umowie tej należy zarazem dokładnie określić, czy i o ile dozwolonym być ma interesowanym z gruntów ochronnemu zalesieniu poddanych zbiór trawy, pobór drzewa i innych pożytków.

Izba uchwała bez rozprawy § 12. zgodnie z wnioskiem Komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 13.

Jeżeli parcele podlegające zalesieniu ochronnemu są własnością kilku współwłaścicieli, a tylko jeden lub kilku z nich przystąpić chce do zalesienia ochronnego pod warunkami w §. 12. określonymi, zalesienie ochronne jednak dla braku zgody ze strony reszty współwłaścicieli nie może przyjść do skutku, może komisja krajowa udzielić pomocy mającym chęć przeprowadzenia zalesienia w ich staraniach o rozdział współwłasności także w ten sposób, iż im dostarczy bezpłatnej potrzebnej ku temu celowi pomocy geometrycznej lub też udzieli im za zwrotem wydatków w gotówce wogóle innej potrzebnej pomocy przez swoje organa.

Izba uchwała bez rozprawy § 13 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 14.

Gminom, któreby postanowiły nabyć na własność grunta uznane za ochronne i któreby się zobowiązały w pewnym przez komisję krajową wyznaczonym czasie grunta te zalesić, a któreby dawały zabezpieczenie należyte, że tak zalesienie jak i dalsze

upraw pielęgnowanie odpowiednio wykonywanem będzie, może być przyzwołonym oprócz zasiłku na zalesienie (§. 12) także dodatkowy zasiłek z funduszu zalesień ochronnych (§. 19) dla nabycia takich gruntów.

Izba uchwała § 14. zgodnie z wnioskiem komisji bez rozprawy.

Sprawozdawca czyta:

§. 15.

Komisja krajowa może, jeżeli ugoda w myśl §. 12 do skutku nie przyjdzie, nabyć grunta uznane za ochronne na własność funduszu zalesień ochronnych (§. 19) w drodze dobrowolnej umowy.

Gdyby grunta te obciążone były prawami na rzecz osób trzecich, utrudniającymi przeprowadzenie zalesień, winna komisja krajowa postarać się w drodze dobrowolnej umowy z uprawnionymi o uwolnienie gruntów z pod tych ciężarów, a względnie o wykupno tych praw.

Izba uchwała bez rozprawy §. 15. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Wywłaszczenie.

§. 16.

Jeżeli przez określony w §§. 12, 13, 14 i 15 sposób postępowania nie można uzyskać pewności, iż zalesienie parcel ochronnych przeprowadzonym zostanie we właściwym czasie, tudzież w wypadkach, w których właściciele gruntów zalesieniu ochronnemu podległych albo też uprawnieni do tych gruntów nie dotrzymają ściśle zawartej z nimi umowy, w sposób z celami zalesień wprost sprzeczny, przedstawi komisja krajowa dla zalesień ochronnych wnioski do Namiestnictwa o wywłaszczenie tych gruntów lub praw osób trzecich na rzecz funduszu zalesień ochronnych (§ 19).

Co do gruntów stanowiących zakładowy majątek lub dobro gmin, wniosek o wywłaszczenie można będzie uczynić tylko po przedstawieniu opinii przez Radę powiatową.

Izba uchwała bez rozprawy § 16. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 17.

Jeżeli wniosek na wywłaszczenie (§. 16.) uznanym zostanie za uzasadniony przepisami niniejszej ustawy, ma Namiestnictwo, po przychyleniu się do wniosku i po wysłuchaniu dwóch przez siebie powołanych rzeczoznawców, oznaczyć wysokość wynagrodzenia mającego się uścić z funduszków zalesień ochronnych.

Przeciw temu rozstrzygnięciu służy każdemu interesowanemu prawo odwołania się do Ministra rolnictwa, które w cztery tygodnie od dnia następującego po dniu doręczenia na ręce Namiestnictwa wniesić należy.

Izba uchwała bez rozprawy § 17. zgodnie z wnioskiem Komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 18.

Ktoby się czuł pokrzywdzonym rozstrzygnięciem Ministra rolnictwa pod względem ustanowionego wynagrodzenia za wywłaszczyć się mający grunt lub za prawa, może zażądać w ciągu dni 30. od dnia doręczenia mu rozstrzygnięcia ministeryalnego oszacowania i ustanowienia wysokości wynagrodzenia u tego sądu powiatowego, w którego obłębie znajduje się wywłaszczyć się mający a względnie prawami osób trzecich obciążony grunt.

W tym wypadku, o ile w ustawie niniejszej inaczej nie postanowiono, oszacowanie i ustanowienie wysokości wynagrodzenia w drodze sądowej przeprowadzonym

zostanie analogicznie według przepisów ustawy z 18. lutego 1878 Nr. 30 Dz. p. p. o wywłaszczeniu na cele kolejowe.

W razie odniesienia się na drogę sądową wykonanie wywłaszczenia odroczonem zostanie do czasu, kiedy postępowanie sądowe przeprowadzonym będzie i oznaczona w tem postępowaniu kwota wynagrodzenia zapłaconą lub do depozytu sądowego złożoną zostanie.

Izba uchwała bez rozprawy § 18 zgodnie z wnioskiem Komisji.

Sprawozdawca czyta:

Koszta. Fundusz zalesień ochronnych i tegoż zarząd.

§. 19.

Dla pokrycia kosztów połączonych z wykonaniem czynności niniejszą ustawą komisjom dla zalesień ochronnych poruczonych, tudzież kosztów urzędowania komisji, utworzonym zostanie osobny fundusz pod nazwą: „galicyjski krajowy fundusz zalesień ochronnych“.

Potrzeby tegoż funduszu wykazane w każdorocznym preliminarzu przez Ministra rolnictwa i Wydział krajowy zatwierdzonym, pokrywane będą z przyzwolonych na ten cel w drodze konstytucyjnej środków po połowie przez skarb państwa i skarb krajowy. Do funduszu tego wpływać będą także kwoty w myśl przepisów niniejszej ustawy z innych źródeł uzyskane.

Zarząd tego funduszu obejmie galicyjska komisja dla zalesień ochronnych (§. 3. ust. 1. i §. 4).

Izba uchwała bez rozprawy §. 19 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Grzywny i odszkodowania.

§. 20.

Grzywny, które podług obowiązującej ustawy lasowej nałożone będą za przestęp-

stwa popełnione na gruntach wpisanych w kataster (§. 11), jako też popełnione na zalesionych już dawniej przy pomocy zasilków powiatów, kraju i państwa wydmach piaszczystych, niemniej też wszelkie odszkodowania przyznane według przepisów ustawy lasowej za szkody popełnione na gruntach stanowiących własność galicyjskiego krajowego funduszu dla zalesień ochronnych wpływają do tegoż funduszu (§. 19).

Izba uchwała bez rozprawy §. 20 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Postanowienia końcowe.

§. 21.

Namiestnik wyda w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla krajowej i powiatowych komisji (§. 3) regulamin, który obejmować będzie:

a) sposób urzędowania krajowej i powiatowych komisji;

b) oznaczenie granic, w jakich komisja krajowa uchylać będzie mogła wydatki w własnym zakresie działania;

c) oznaczenie wypadków, w których potrzeba będzie na czynienie wydatków otrzymać przyzwolenie Ministra rolnictwa i Wydziału krajowego;

d) instrukcję normującą organizację zarządu galicyjskiego krajowego funduszu zalesień ochronnych i jego lokację.

Izba uchwała bez rozprawy §. 21 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 22.

We wszystkich wypadkach, w których według niniejszej ustawy wymaganem jest porozumienie Namiestnika z Wydziałem krajowym zastrzega się ostateczne rozstrzygnięcie Ministrowi rolnictwa, jeżeli porozumienie do skutku nie przyjdzie.

Izba uchwała bez rozprawy §. 22 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 23.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu i sprawiedliwości.

Izba uchwała bez rozprawy §. 23. zgodnie z wnioskiem Komisji.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Ks. Krakowskiem o zalesieniu ochronnem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam jak następuje:

Izba uchwała bez rozprawy tytuł i wstęp ustawy, zgodnie z wnioskiem komisji.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania projektu powyższej ustawy bez czytania, uchwała Izba cały projekt powyższej ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Marszałek otwiera rozprawę ogólną nad projektem drugiej ustawy.

Sprawozdawca p. Władysław Gniewosz prostuje przedewszystkiem ponowną omyłkę druku, a mianowicie w §. 1., wierszu trzecim z góry wykreślić należy słowo „lub“, a „§. 23.“ ma być „§. 22“.

Po zamknięciu rozprawy ogólnej, Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta:

1. O obowiązku zgłaszania wyrębu drzewa na niektórych obszarach leśnych.

§. 1.

Postanowienia następnych §§. 2—7 będą miały zastosowanie do obszarów leśnych,

których grunt składa się przeważnie z wapienia, łupków, skał łatwo wietrzejących które leżą na stromych stokach.

Te obszary oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i ogłosi je publicznie, przyczem jednak poszczególne przestrzenie leśne a według okoliczności nawet pojedyncze parcele mogą być wyłączone. Ogłoszenie nastąpić ma w gminach i obszarach dworskich dotyczących, w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych i równocześnie w urzędowej części „Gazety lwowskiej“.

Izba uchwała § 1 zgodnie z wnioskiem komisji bez rozprawy.

Sprawozdawca czyta:

§. 2.

O każdym zamierzonym zupełnym wyrębie w ogóle tudzież o każdym zamierzonym przerębywaniu, wskutek którego na przeznaczonych do cięcia przestrzeni co najmniej 25 arów pozostać ma mniej aniżeli połowa potrzebnych do zupełnie zwartego drzewostanu drzew głównego rodzaju drzewostanu, należy uczynić doniesienie do powiatowej władzy politycznej.

Zgłoszenie to winno być wniesione najmniej na 45 dni przed zamierzonym rozpoczęciem cięcia.

Izba uchwała bez rozprawy § 2. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 3.

Do wniesienia zgłoszenia obowiązany jest posiadacz lasu a względnie jego zastępca prawny.

W zgłoszeniu należy podać:

1. numer parcel i powierzchnię do cięcia przeznaczonych przestrzeni. Gdy chodzi tylko o część parceli, potrzebnem jest dokładne opisanie położenia przestrzeni do cięcia przeznaczonych;

2. czy wyrębu dokona sam posiadacz lasu w własnym zarządzie lub czy powierzy wykonanie komu innemu; a w tym ostatnim wypadku

3. imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania przedsiębiorcy.

Jeśli w chwili zgłoszenia nie jest jeszcze wiadomem nazwisko i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, zgłosi go posiadacz lasu dodatkowo w przeciągu 45 dni po wyrażnie lub milcząco (§. 4.) udzieleniem zezwoleniu.

Władza polityczna powiatowa potwierdzi stronie dzień zgłoszenia wyrębu najpóźniej do dni 8.

Izba uchwała bez rozprawy §. 3. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 4.

Wskutek wniesionego zgłoszenia zarządzi polityczna władza powiatowa, o ile nie jest znaną miejscowość i stosunki zgłoszonej do cięcia przestrzeni, przez właściwego technika lasowego potrzebne badania na miejscu jednak bez kosztów dla strony.

Badania mają wykazać:

1. czy dana przestrzeń nie należy do kategorii lasów zamkniętych (§. 19. ust. lasowej) albo tych lasów, które podlegają ograniczeniom gospodarczym w myśl postanowień §. 6. ustawy lasowej z 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250;

2. czy zamierzony sposób i rozmiary wyrębu nie są sprzeczne z postanowieniami §. 7. ustawy lasowej.

3. czy zamierzone wyrębywanie w danych warunkach nie spowodowałoby dewastacji (§. 4. ust. lasowej).

4. czy przez zamierzony wyrąb nie zostanie sąsiedni las widocznie na szkodliwe działanie wiatrów narażony.

Jeżeli zachodzi jeden z przytoczonych wypadków, polityczna władza powiatowa albo odmówi zupełnie pozwolenia na wyręb, albo zezwoli z pewnymi ograniczeniami i z zachowaniem pewnych ostrożności.

Jeżeli zaś żadna z wyżej przytoczonych okoliczności nie zachodzi, winna polityczna władza powiatowa wydać bezzwłocznie pozwolenie na wyręb.

Gdyby się okazało, że zamierzony wyręb jest wprowadzić ze stanowiska niniejszej ustawy dopuszczalny, jednakowoż zachodzą względy na ochronę i bezpieczeństwo publiczne (§. 19. ust. las.). należy wyręb odmówić a równocześnie wdrożyć dochodzenie o uznanie tej przestrzeni za las zamknięty.

Jeżeli posiadacz lasu w przeciągu 45 dni od dnia zgłoszenia wyrębu nie otrzyma od powiatowej władzy politycznej żadnej rezolucyi, wolno mu przystąpić do wyrębu.

Izba uchwała bez rozprawy §. 4 zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 5.

Gdy polityczna władza powiatowa zakaże wyrębu lub też dozwoli go z pewnymi ograniczeniami, przysłuży stronie prawo odwołania (§. 18.) i żądania komisyjnego dochodzenia co do dopuszczalności zamierzonego wyrębu.

Do przeprowadzenia w tym wypadku dochodzenia na miejscu zawezwie powiatowa władza polityczna dwóch przez siebie wyznaczonych rzeczoznawców i posiadacza lasu. — W wypadkach mniejszej wagi wystarczy powołanie tylko jednego rzeczoznawcy.

Na prośbę strony należy do tych dochodzeń powołać takich techników lasów jako znawców, którzy nie należą do państwowego leśno-technicznego personelu.

W miarę wyniku przeprowadzonego na miejscu rozstrzyga Namiestnictwo o dopuszczalności wyrębu jakoteż o warunkach, pod jakimi na wyręb można zezwolić.

Izba uchwała bez rozprawy §. 5. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 6.

Przedsiębiorca wyrębu (§. 3. ust.) obowiązany jest przekonać się przed rozpoczęciem cięcia, czy wyręb zgłoszono u powiatowej władzy politycznej.

Za przedsięwzięte wyrębywanie bez zgłoszenia lub za wcześniejsze rozpoczęcie, niż w końcowym ustępie §. 4. oznaczono, za wyręb wbrew zakazowi, lub za przekroczenie warunków udzielonego pozwolenia, odpowiadają zarówno przedsiębiorca jak i posiadacz lasu.

Izba uchwała bez rozprawy §. 6. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 7.

Zręby muszą być oczyszczane z odpadów i na nowo zalesieniu poddane w terminie przez władzę przy udzieleniu zezwolenia naznaczonym.

Gdy jest wątpliwem czy strona podoła uczynić zadość temu obowiązkowi, można uczynić zależnem udzielenie pozwolenia na wyręb od złożenia odpowiedniej kaucyi.

Kaucye wydaje się dopiero po ukończeniu i uznaniu zalesienia za odpowiednie.

Jeśliby zalesienia zupełnie zaniechano, lub wykonano je niezupełnie, służy kaucya na pokrycie kosztów zalesienia względnie uzupełnienia, co z urzędu wykonanem zostanie.

Izba uchwała bez rozprawy §. 7. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

II. O zupełnym wyrębie i paleniu kosodrzewiny.

§. 8.

Przy zamierzonym zupełnym wyrębie kosodrzewiny wchodzi w analogiczne zastosowanie w całym kraju postanowienia §§. 2. do 7. niniejszej ustawy bez względu na rodzaj gleby i oznaczenie kultury danej parceli w katastrze podatku gruntowego.

Władza polityczna może w wydać się mającem pozwoleniu na zupełny wyrąb kosodrzewiny nakazać prowadzenie zrębów także w kierunku poziomym t. j. prostopadłe do kierunku spadu.

Wypalanie kosodrzewiny jest bezwzględnie wzbronionem w całym kraju.

Izba uchwala bez rozprawy §. 8. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

III. Wyrąb, wyprowadzenie i składanie drzewa w dorzeczu dzikich potoków.

§. 9.

Przepisy następnych §§. 10—15 stosują się do dorzeczy tych dzikich potoków, gdzie wskazana jest szczególna ostrożność przy wyrębie, wywozie i składaniu drzewa, celem zapobieżenia niebezpieczeństwu od wody zagrażającym.

Takie dorzecza oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i ogłosi w dotyczących gminach i obszarach dworskich, w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych jak niemniej w części urzędowej „Gazety lwowskiej“.

Izba uchwala bez rozprawy §. 9. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 10.

Do użycia istniejących żłobów (ryz) wodnych, ziemnych, drogowych, lodowych

i śniegowych w celu wyprowadzenia drzewa, potrzeba pozwolenia politycznej władzy powiatowej.

Pozwolenie udziela polityczna władza powiatowa na czas od wypadku do wypadku oznaczyć się mający, nie przekraczający trzech lat, o ile przepisy ustawy lasowej inaczej nie postanawiają.

Takie same pozwolenie potrzebnem jest także do budowy wszelkich większych urządzeń do wyprowadzania drzewa.

Przy udzieleniu pozwolenia lub odmowie takowego należy stosować analogicznie przepis ustępu pierwszego §. 30. ustawy lasowej.

Jeżeli przy spuszczeniu drzewa po stokach bez użycia żłobów lub innych urządzeń do sprowadzania zachodzi obawa uruchowienia gleby, może polityczna władza powiatowa nakazać stosowne środki ochronne nawet wówczas, gdyby drzewo sprowadzonym było po własnym gruncie posiadacza lasu.

Za wyprowadzenie drzewa bez urzędowego pozwolenia lub z pominięciem zastrzeżonych w pozwoleniu środków ostrożności, jakoteż za przedsięwzięte bez pozwolenia wykonanie urządzeń do spustu drzewa, odpowiada oprócz przedsiębiorcy albo tego, który polecił wykonanie, także właściciel gruntu, jeśli na wyprowadzenie drzewa lub budowę urządzeń jawnie lub mileżąco przyzwolił.

Izba uchwala bez rozprawy §. 10. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 11.

Ten, kto drzewo wyprowadza, względnie ten, kto urządzenia do wyprowadzenia drzewa wykonać kazał, niemniej też właściciel gruntu, ten ostatni jednak tylko co do tej części urządzenia, która się na jego gruncie znajduje, obowiązani są solidarnie

po każdorazowym spuszczeniu drzewa zarządzić wyrównanie, ubezpieczenie, zadarnienie i umocnienie wyłobionej, porytej i rozluźnionej powierzchni gruntu.

Polityczna władza powiatowa może co do sposobu i wykonania takich zarządzeń ewentualnie po przesłuchaniu znawców wydać bliższe przepisy.

Przemawia p. Stojałowski i wnosi następującą poprawkę:

W drugim ustępie wierszu pierwszym z góry po słowie „może“ dodać słowa: „a na przedstawienie Zwierzchności gminnej winna“

Izba popiera poprawkę p. Stojałowskiego.

Przemawia p. Romanowicz i wnosi następującą poprawkę:

Po wyrazach: „Polityczna władza powiatowa może“ dodać słowa: „na wniosek Zwierzchności gminnej albo z własnej inicjatywy“

Izba popiera poprawkę p. Romanowicza.

P. Stojałowski cofa swą poprawkę.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. Sprawozdawca.

Izba uchwala pierwszy ustęp §. 11. zgodnie z wnioskiem komisji, następnie uchwala oddzielnie drugi ustęp §. 11. w brzmieniu proponowanym przez komisję, wreszcie odrzuca poprawkę p. Romanowicza.

Sprawozdawca czyta:

§. 12.

Drzewa zrąbanego w łożyskach dzikich potoków i na tychże stokach nie wolno bez zezwolenia politycznej władzy powiatowej

składać w terenie zalewowym dzikich potoków.

Na ustawienie mielerzy węglowych na gruntach w terenie zalewowym dzikich potoków potrzeba również zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

Izba uchwala bez rozprawy §. 12. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 13.

Posiadacz lasu, w którego lesie wykonuje się wyręb, obowiązany jest solidarnie z przedsiębiorcą wyrębu i wyprowadzania drzewa natychmiast oczyścić zręby na stokach, leżących w dorzeczu potoku górskiego, oraz sprzątnąć pnie i odpady z łożyska potoku i z terenu zalewowego. Jeżeliby oczyszczenie było niemożliwym, należy odpady porąbać i spalić na miejscu.

Taki sam obowiązek ciąży na przedsiębiorcach spustu co do drzewa pozostawionego w łożysku potoku przy spuszczeniu.

Przemawia p. Stojałowski i wnosi następującą poprawkę:

W ustępie pierwszym wnoszę opuścić ostatnie zdanie od słowa „Jeżeliby“ do słowa „miejscu“.

Izba popiera poprawkę p. Stojałowskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwala §. 13. w brzmieniu proponowanym przez komisję z opuszczeniem słów w pierwszym ustępie §. 13 zawartych, a objętych poprawką p. Stojałowskiego, zaczynających się od słowa „Jeżeliby“ a kończących na słowie „miejscu“, wreszcie w oddzielnym głosowaniu uchwala powyższe

kwestyonowane słowa zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 14.

Każda gmina lub względnie obszar dworski ma oczyścić na swoim terytorium łożyska dzikich potoków corocznie z nanieśionych na powierzchnie drzew, złomów, pniaków i odpadków, o ile obowiązek ten nie ciąży w myśl §. 13, na posiadaczach lasu i przedsiębiorcach wyrębu lub wywozu.

Co roku na wiosnę zarządzi zwierzchność gminna albo przełożenstwo obszaru dworskiego obejrzenie przestrzeni potoku na swoim terytorium; zbada, skąd pochodzą znalezione drzewa, złomy i t. p. i wedle okoliczności albo zarządzi uprzątnięcie i oczyszczenie łożyska na własny koszt, albo też doniesie o tem powiatowej władzy politycznej, wymieniając osobę w myśl § 13. do uprzątnięcia obowiązana.

Jeżeli dziki potok przepływa przez dwie albo więcej gmin lub obszarów dworskich, cznaczy dla nich polityczna władza powiatowa kolej robót koło czyszczenia łożyska.

Jeżeli przy obchodzie łożyska dzikiego potoku spostrzeżonym zostanie jakikolwiek niebezpieczeństwem grożący stan, jak usuwiska lub uszkodzenia budowli ochronnych i t. p., winna zwierzchność gminna, a względnie przełożenstwo obszaru dworskiego zarządzić usunięcie tego niebezpieczeństwa.

Jeżeli wykonanie naprawek tego rodzaju przekracza siły gminy lub obszaru dworskiego albo zachodzi wypadek w następny ustępie przewidziany, zawiadomi zwierzchność gminna lub przełożenstwo obszaru dworskiego o tem polityczną władzę powiatową, która ma zarządzić, co uzna za stosowne.

O uszkodzeniach budowli ochronnych, wykonanych w potoku dzikim na podstawie ustawy z dnia 30. czerwca 1884 (dz. u. p.

l. 117), ma zwierzchność gminna względnie przełożony obszar dworskiego zawiadomić polityczną władzę powiatową, która zarządzi, co potrzeba, w szczególności postąpi stosownie do postanowień §§. 18 do 20 powołanej ustawy.

Izba uchwała bez rozprawy §. 14. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 15.

Jeżeli osoby w poprzednich §§. 11—15 wymienione, jakoteż zwierzchność gminna i przełożenstwo obszaru dworskiego nałożonych na nich obowiązków mimo urzędowego wezwania w oznaczonym terminie nie dopełnią, zarządzi polityczna władza powiatowa wykonanie dotyczących robót na koszt i niebezpieczeństwo obowiązanych.

Władza polityczna powiatowa może również zarządzić usunięcie postawionych bez pozwolenia zakładów i urządzeń do wyprowadzenia drzewa, węglarek i składów na drzewo na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza lasu lub przedsiębiorcy, albo też wydać inne potrzebne zarządzenia, gdyby strony nie wykonały w oznaczonym czasie wydanego do nich urzędowego polecenia.

Izba uchwała bez rozprawy §. 15. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

IV. Postanowienia karne i końcowe.

§. 16.

Za niedopełnienie obowiązków, niniejszą ustawą albo wydanymi na jej podstawie urzędowymi przepisami i zarządzeniami nałożonych na posiadaczy lasów lub gruntów w ogólności, jako też na przedsiębiorców wyrębu i na przedsiębiorców wyprowadzania drzewa, karać będzie polityczna władza powiatowa, o ile powszechna ustawa karna nie będzie miała zastosowania,

grzywnami od 10 – 400 koron albo aresztem od 1 do 40 dni.

Oprócz tego może polityczna władza powiatowa orzec częściową lub zupełną utratę produktów leśnych wbrew przepisom uzyskanych, na skład złożonych lub wyprowadzonych.

Za przekroczenia, które pociągają za sobą znaczne szkody dla dobra publicznego, może być podwyższoną kara pieniężna do 1000 koron lub areszt do 3 miesięcy, a równocześnie może być orzeczoną nie tylko konfiskata produktów leśnych, lecz może być także odjętem pozwolenie na wyprowadzanie drzewa.

W razie nieściągalności zamieni się karę pieniężną na areszt w ten sposób, że za każde 10 koron grzywny liczy się 24 godzin aresztu. W tym stosunku obliczona kara aresztu nie może być jednak dłuższą nad trzy miesiące.

Kary pieniężne, jako też uznane za przepadłe produktu leśne a względnie używana za sprzedaż tychże cena kupna wpływają do funduszu zalesień ochronnych (§ 19 ustawy z dnia Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. . . .).

W orzeczeniu należy prócz kary nałożyć także obowiązek do zwrotu szkody przekroczeniem spowodowanej, chyba by konieczność dalszego badania nieodzownie wymagała odesłania pretensyi o odszkodowanie na drogę prawa cywilnego. Przeciwnie orzeczeniu politycznej władzy w sprawach o odszkodowanie służy interesowanemu zwykła droga prawa.

Izba uchwała bez rozprawy §. 16. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 17.

Dochodzenie i karanie przekroczeń niniejszej ustawy ulega zadawnieniu, jeśli przeciw winnym w ciągu sześć miesięcy

od chwili popełnienia czynu karygodnego nie wdrożono dochodzenia.

Zadawnienie nie zwalnia od zwrotu szkody i od wykonania obowiązków tą ustawą nałożonych.

Izba uchwała bez rozprawy §. 17. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 18.

Przeciw rozstrzygnięciom i orzeczeniom karnym, wydanym na podstawie niniejszej ustawy przez polityczną władzę powiatową, służy interesowanemu prawo odwołania do Namiestnictwa jako drugiej instancji.

Przeciw rozstrzygnięciom Namiestnictwa prawo odwołania służy: mianowicie co do kar i co do połączonego z tem zwrotu szkody lub kosztów, do Ministerstwa spraw wewnętrznych, które orzeka w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa; zaś co do wszelkich innych zarządzeń do Ministerstwa rolnictwa jako trzeciej instancji.

Odwołanie należy wnieść w każdym razie w przeciągu dni 14 do politycznej władzy powiatowej.

Przeciwko zatwierdzonemu albo złagodzonemu orzeczeniu karnemu przez Namiestnictwo, jest dalsze odwołanie niedopuszczalne.

Izba uchwała bez rozprawy §. 18. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 19.

Odwołanie wniesione przeciw zakazowi, wydanemu na podstawie niniejszej ustawy przez polityczną władzę powiatową, nie wstrzymuje tymczasowej mocy prawnej tego zakazu.

Odwołanie przeciw zarządzeniu pewnych świadczeń nie powstrzymuje tylko wówczas wykonania, jeżeli polityczna wła-

dza powiatowa ze względu na grożące niebezpieczeństwo natychmiastowe wykonanie postanowi.

Izba uchwała bez rozprawy §. 19. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 20.

Postanowienia niniejszej ustawy, jakkolwiek wydane na jej podstawie przepisy nie mogą w żadnym razie stać na przeszkodzie wydaniu dalszych lub odmiennych postanowień po myśli ustawy państwowej z 30. czerwca 1884, Nr. 117 dz. p. p., i odpowiednio do unormowanego w tej ustawie postępowania dla tych miejscowości, które z powodu wykonania zabudowania dzikich potoków na podstawie powołanej ustawy państwowej wcielone zostaną do pola roboczego (§. 1. tej ustawy).

Co do karania za przekroczenie przepisów w takich miejscowościach obowiązujących, tudzież co do sposobu użycia grzywien i pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży zajętych produktów leśnych, wchodzą wówczas w zastosowanie przepisy powołanej ustawy państwowej.

Izba uchwała bez rozprawy §. 20. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 21.

Postanowienia niniejszej ustawy będą miały zastosowanie także do tych umów, które zawarte zostały przed wejściem w życie tej ustawy.

Polityczna władza powiatowa może jednak na korzyść takiej umowy uczynić pewien wyjątek, jeżeli istnienie takiej umowy zgłoszono u niej zostało w przeciągu trzech miesięcy, licząc od dnia opublikowania ogłoszenia, wydanego po myśli §. 1. tej ustawy.

Jeżeli odnośnie do zgłoszonej w należyty terminie umowy żąda się zastosowania pewnego wyłączenia z pod przepisów niniejszej ustawy, winna polityczna władza powiatowa przeprowadzić poprzednio rozprawę i następnie orzec o dopuszczalności wyłączeń i o rozległości tychże.

Izba uchwała bez rozprawy §. 21. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

§. 22.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa i Ministrowi spraw wewnętrznych.

Izba uchwała bez rozprawy §. 22. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskiem o niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych.

Za zgodą Sejmu mego Król. Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

Izba uchwała bez rozprawy tytuł i wstęp ustawy zgodnie z wnioskiem komisji.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania projektu powyższej ustawy bez czytania, uchwała Izba cały projekt powyższej ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

Rezolucya.

Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby wyjednał w drodze konstytucyjnej zwolnienie od podatków na dłuższy szereg lat tych przestrzeni gruntów, które poddane zostaną zalesieniu ochronnemu, mianowicie:

a) zupełne zwolnienie przez lat 20, licząc od dokonania zalesienia, jeżeli zalesiona przestrzeń zamienioną zostaje na las wysokopienny, a przez następnych lat 20, od połowy należności podatkowej;

b) jeżeli zalesiona przestrzeń zamienioną zostaje na las niskopienny albo średni (Nider- oder Mittelwald) zupełne zwolnienie aż do czasu pierwszego wyrębu.

Izba bez rozprawy uchwała powyższą rezolucję zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Rezolucya.

Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, by wszedł w rokowania z c. k. Rządem celem wytworzenia funduszu z równorzędnym współudziałem kraju i państwa dla przyścia w pomoc posiadaczom gruntowym lub jednostkom administracyjnym nie mogącym dla braku środków pieniężnych lub sił roboczych zadość uczynić postanowieniom ustawy o niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych.

Po ukończeniu rokowań z c. k. Rządem ma Wydział krajowy przedłożyć Sejmowi projekt ustawy, by kary pieniężne w §. 16 ustawy o zarządzeniach policyjnych oznaczone wpływały do funduszu zapomogowego.

Izba uchwała bez rozprawy powyższą rezolucję zgodnie z wnioskiem komisji.

Następuje:

Sprawozdanie komisji prawniczej o sprawozdaniu Wydziału krajowego w sprawie wydzielienia gminy Pozowice wraz z obszarem dworskim z okręgu Sądu powiatowego w Kalwarii i Starostwa w Wadowicach, a przyłączenie do okręgu Sądu powiatowego w Skawinie i Starostwa w Podgórzu.

Sprawozdawca p. Klemensiewicz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego

od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomerji z W. Ks. Krakowskiem w myśl ustawy z dnia 11. czerwca 1868 r. L. 59. Dz. pp. wyraża c. k. Rządowi opinię, że leży w interesie stron petycjonujących, aby gmina Pozowice wraz z obszarem dworskim wydzieloną została z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Kalwarii i c. k. Starostwa w Wadowicach a przydzieloną do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Skawinie i c. k. Starostwa w Podgórzu.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Sprawozdanie Komisji prawniczej o sprawozdaniu Wydziału krajowego w przedmiocie petycji przysiółków Bortniki i Kuliki o wyłączenie ze związku gminy Bolożynowa tudzież o wydzielenie z okręgu Sądu pow. w Łopatynie a przyłączenie do okręgu Sądu powiat w Olesku.

Sprawozdawca p. Klemensiewicz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomerji z W. Księstwem Krakowskim wyraża w myśl ustawy z 11. czerwca 1868 r. l. 59. Dz. pp. c. k. Rządowi opinię, że w interesie kraju i stron interesowanych leży, aby przysiółki Bortniki i Kuliki, wyłączone zostały ze związku administracyjnego gminy Stołpin w powiecie Brodzkim i aby przydzielone były do gminy Bolożynów w powiecie Złoczowskim a temsamem, ażeby wydzielone zostały z okręgu Sądu powiatowego w Łopatynie i c. k. Starostwa w Brodach,

a przydzielone do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Olesku i c. k. Starostwa w Złoczowie i w tym też celu przedkłada pod uchwałą Wysokiego Sejmu załączony projekt ustawy.

U s t a w a

z dnia dla królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o wyłączeniu przysiółków Kuliki i Bortniki ze związku gminy administracyjnej Stołpin powiatu brodzkiego i przyłączeniu jej do gminy Bołożynów powiatu złoczowskiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje:

Art. I.

Przysiółki Bortniki i Kuliki stanowiące z gminą Stołpin powiatu brodzkiego jedną gminę administracyjną zostają wyłączone ze związku tej gminy i przyłączone do gminy Bołożynów powiatu złoczowskiego.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu ministrowi spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda,

Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc* poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czy-

tania bez czytania uchwała Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie Komisji sanitarnej w przedmiocie zmiany §. 11. i 15. ustawy krajowej z r. 1897 urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych.

Sprawozdawca p. Trzeciecki uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony projekt ustawy:

U s t a w a

z dnia zmieniająca postanowienia §§. 15 i 15. ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. ust. kr. Nr. 47, urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych, tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Paragrafy 11. i 15. ustawy z 28. lipca 1897. Dz. ust. kr. Nr. 47, urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych, tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych uchyla się, a natomiast obowiązować będą następujące postanowienia:

§. 11. Krajowe zakłady lecznicze powszechne i publiczne mają własne, przez Sejm uchwalone statuta. Zakłady te zostają pod bezpośrednim zarządem Wydziału krajowego. W przyszłości uchylać będzie statuta dla krajowych zakładów publicznych i powszechnych Sejm krajowy, na podstawie wniosku Wydziału krajowego, przedstawionego w porozumieniu z c. k. Namieśtnictwem.

Innymi szpitalami powszechnymi i publicznymi zawiadują komitety szpitalne. Komitet szpitalny składa się w Podhajcach, Sokalu, Złoczowie, Żywcu, Lubaczowie, Przemyślanach i Śniatynie:

- a) z delegata Wydziału krajowego;
- b) z prezesa Rady powiatowej lub jego zastępcy;
- c) z delegata Wydziału powiatowego;
- d) z dyrektora szpitala.

W szpitalach zaś w Białej, Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu, Jasle, Kołomyi, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach, Zaleszczykach i Żółkwi:

- a) z delegata Wydziału krajowego;
- b) z naczelnika gminy lub jego zastępcy;
- c) z delegata Rady gminnej;
- d) z dyrektora szpitala.

W przyszłości ustawa uznająca szpital za publiczny i powszechny, (§. 2.) oznaczy w każdym poszczególnym wypadku skład komitetu szpitalnego.

§. 15. Koszta budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części w szpitalach, już uznanych za powszechne i publiczne, pokrywane będą przedewszystkiem ze specjalnych na ten cel przeznaczonych funduszków i zobowiązań.

W braku lub niedostateczności takich funduszków, połowę potrzebnej kwoty pokryje fundusz krajowy, jeżeli Sejm potrzebę tej budowy uzna. Drugiej połowy dostarczy dla szpitala w Białej, Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu, Jasle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach, Zaleszczykach i Żółkwi ta gmina, zaś dla szpitala

w Podhajcach, Sokalu, Złoczowie, Lubaczowie, Przemyślanach, Żywcu i Śniatynie ten powiat, w której, względnie w którym dotyczący szpital się znajduje.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowie spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc* poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie komisji kolejowej w sprawie petycji o budowę kolei Jarosław-Pruchnik Nienadowa-Bircza-Krościenko i kolei Przemyśl-Pruchnik.

Sprawozdawca p. Stanisław Gniewosz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbanckiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji.

Wysoki Sejm uchwali!

Wzywa się Wydział krajowy, aby przeprowadził studia tak pod względem technicznym jak i komercyjnym i finansowym co do budowy kolejowego połączenia Jarosławia do Krościenka i przedstawił wyniki przeprowadzonych badań z odpowiednim wnioskiem na najbliższej sesji sejmowej.

Izba uchwala bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje :

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji Tekli Dmytrykowej wdowy po nauczycielu ludowym, o przyznanie jej rocznego daru z łaski na utrzymanie jej i trojga małoletnich dzieci.

Sprawozdawca p. Emil Michałowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

„Tekli Dmytrykowej wdowie po nauczycielu szkół ludowych, przyznaje się stały dar z łaski na czas jej wdowieństwa w kwocie 120 K rocznie, zaś na utrzymanie trojga małoletnich dzieci po Michale Dmytryku dar z łaski w rocznej kwocie 120 K na tak długo, dopóki najmłodsze dziecko nie ukończy lat 20 lub nie uzyska innego utrzymania“.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje :

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji Pauliny Paniczewskiej, wdowy po nauczycielu ludowym o przyznanie jej w drodze łaski pensji wdowiej, jakoteż dodatku na wychowanie czworga nieletnich dzieci.

Sprawozdawca p. Emil Michałowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

„Paulinie Paniczewskiej, wdowie po nauczycielu ludowym przyznaje się od 1. stycznia 1901 począwszy dar z łaski na wychowanie czworga małoletnich dzieci w rocznej kwocie 200 K na tak długo, dopóki najmłodsze dziecko nie ukończy lat 20 tu, lub nie uzyska innego zaopatrzenia“.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje :

Sprawozdanie komisji szkolnej o petycji Maryi Bursztynowej wdowy po kierującym nauczycielu lud. o pozostawienie jej nadal dodatku pobieranego na wychowanie dzieci.

Sprawozdawca p. Emil Michałowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

„Maryi Bursztynowej, wdowie po nauczycielu kierującym, przyznaje się na czas jej wdowieństwa stały dar z łaski w rocznej kwocie 100 K od 1. lipca 1901 począwszy“.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje :

Sprawozdanie komisji kolejowej o petycji konsorcjum dla wąskotorowej kolei Cisna-Lutowiska-Strzyżki o poparcie tejże kolei przez kraj.

Sprawozdawca p. Binder uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się Wydział krajowy, aby rozpoczęte studia tak pod względem technicznym jak komercyjnym i finansowym co do budowy kolei wąskotorowej z Cisny do Strzyżek dalej prowadził, swoim współdziałaniem poparł u c. k. Rządu starania konsorcjum o zrealizowanie powyższego projektu i pomoc finansową dla tejże kolei, a wyniki tych rokowań przedstawił ze swoimi wnioskami na najbliższej sesji sejmowej.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje :

Sprawozdanie komisji przemysłowej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z czynności w zakresie przemysłu krajowego.

(Krajowe szkoły zawodowe i warsztaty instrukcyjne).

Sprawozdawca p. Żardecki uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z czynności w zakresie przemysłu krajowego z dnia 24. maja 1901 L. 33.344 i dołączone do niego sprawozdanie krajowej komisji dla spraw przemysłowych za czas od 19. grudnia 1899 do 31. grudnia 1900 r.

II. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby wziął pod rozwagę utworzenie wyższego zakładu naukowego dla przemysłu ceramicznego we Lwowie, a to przy współudziale kraju i w miejsce krajowej szkoły garncarskiej w Kołomyi.

III. Sejm wzywa c. k. Rząd o wyznaczenie pewnego ryczałtowego funduszu rocznego, któryby łącznie z zasiłkami funduszu krajowego, mógł być użytym na urządzenie wystaw robót terminatorskich i subwencjonowanie wzorowych pracowni prywatnych za dobre udzielanie nauki zawodowej przyjmowanym do nich uczniom.

IV. Sejm wzywa c. k. Rząd o utworzenie w kraju stałych komisji odbiorczych dla odbioru wykonywanych w zakresie drobnego przemysłu dostaw dla armii i oddawania tych dostaw drobnym przemysłowcom na dłuższy czas, a nie tylko na jeden rok.

V. Sejm upoważnia Wydział krajowy do przeprowadzenia budowy murowanego domu na pomieszczenie państwowej szkoły kowalskiej w Sułkowicach, kosztem co najwyżej 27.000 K.

VI. Na pokrycie wydatku budowy szkoły kowalskiej w Sułkowicach, wstawia Sejm jako pierwszą ratę do budżetu krajowego na r. 1901 w rubr. XVI. poz. 421 c.

kuwotę 6.000 K i upoważnia zarazem Wydział krajowy, aby celem pokrycia reszty kosztów budowy w sumie 21.000 K, wstawiał do preliminarza budżetu krajowego poczynsz od r. 1902 przez lat pięć, takie kwoty, jakie okażą się potrzebne, celem pokrycia powyższej sumy 21.000 K wraz z oprocentowaniem jej, przez zaliczkowe pobranie całej sumy w r. b. z Banku krajowego.

VII. Sejm upoważnia Wydział krajowy do pokrywania, poczynsz od dnia 1. stycznia 1902 r., z funduszu krajowego, procentów i rat annuitetowych od pożyczki zaciągnąć się mającej przez gminę miasta Krakowa w sumie maksymalnej 70.000 K na budowę gmachu dla szkoły handlowej i wstawiania na ten cel do preliminarza budżetu krajowego, poczynsz od roku 1902 według planu dla 4% pożyczek hipotecznych z 29 letnim terminem spłaty w Banku krajowym obowiązującego, corocznie kwoty 4.200 K przez lat 29.

Sejm zastrzega przy tem, iż powyższa subwencya z funduszu krajowego staje się płynną dopiero z chwilą, gdy fundusze przez gminę miasta Krakowa, oraz przez Izbę handlową i przemysłową w Krakowie na budowę szkoły handlowej w Krakowie przeznaczone, zostaną na przeprowadzenie budowy wyczerpane.

Subwencya funduszu krajowego nie może jednak w żadnym razie być zwiększoną, natomiast ma być zmniejszoną o tyle, o ile po wypracowaniu szczegółowych planów okazałoby się, że gmach za mniejszą kwotę od obecnie w przybliżeniu na 232.318 K obliczonej może być wybudowany.

VIII. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby w myśl uchwały sejmowej z 7. lutego 1895 r. w czasie jak najkrótszym, ile możliwości na najbliższej sesji, przedłożył Sejmowi projekt zasad, według których wyznaczać należy płace kierowników, instruktorów technicznych i nauczycieli krajowych szkół fachowo-przemysłowych.

wych i krajowych warstatów instrukcyjnych. W projekcie należy uwzględnić warunki stabilizacji na zajmowanej posadzie i zgodnie z uchwałą sejmową z 15. stycznia 1887 r. przyznać prawo do emerytury zasługującym na to funkcyonaryuszom.

IX. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby w porozumieniu z krajową komisją dla spraw przemysłowych przeprowadził studia i zebrał materyały mogące posłużyć do ułożenia programu zakładania szkół przemysłowych, i program taki przedłożył Sejmowi we właściwym czasie.

X. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby starał się zaprowadzić kursa majsterskie dla tych rzemiosł, dla których dotąd nie ma w kraju szkół zawodowych lub warstatów instrukcyjnych.

XI. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby w celu utworzenia posady referenta technicznego przy krajowej komisji dla spraw przemysłowych, wstawił odpowiednią kwotę do budżetu krajowego na rok 1902.

Uchwałą rezolucyi VIII. uważa komisya za załatwione petycye l. s. 98, 165 i 1.543.

Przemawia p. Maryewski i wnosi następującą rezolucję:

Zważywszy, że c. k. Rząd wniósł dnia 21. maja 1901 do Rady państwa ustawę pensyjną dla urzędników prywatnych;

zważywszy jednak, że ustawa powyższa pomija zupełnie zabezpieczenie robotników na starość;

zważywszy w końcu, że stosunki zarobkowania robotników nie są tego rodzaju, aby ci mogli zaoszczędzić zbytni grosz na starość.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

„Wzywa się c. k. Rząd, aby jak najspieszniej wniósł ustawę o zabezpieczeniu robotników na starość“.

Izba popiera rezolucję p. Maryewskiego.

Przemawia p. Michalski i wnosi następującą poprawkę, jako dodatek do rezolucyi p. Maryewskiego: po słowie „robotników“ zawartych w rezolucyi p. Maryewskiego, dodać słowa „i samoistnych rękodzielników“.

Izba popiera poprawkę p. Michalskiego.

Przemawia p. Stojałowski i wnosi następującą rezolucję:

Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby przy szkołach przemysłowych starał się popierać powstawanie większych przedsiębiorstw przemysłowych, w danym razie przedsiębiorstw fabrycznych.

Izba popiera rezolucję p. Stojałowskiego.

Przemawia p. Pilat i stawia następujący wniosek,

„Rezolucję p. Maryewskiego wraz z poprawką p. Michalskiego przekazuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i przedłożenia wniosków na najbliższej sesji sejmowej.

Izba popiera wniosek p. Pilata.

Przemawia p. Średniawski.

Przemawia p. Abrahamowicz.

Przemawia p. Rotter.

Izba uchwała zamknięcie rozprawy ogólnej.

Marszałek oznajmia, iż do głosu zapisani są p. Stojałowski i Romanowicz.

Przemawia zapisany do głosu p. Stojałowski.

Przemawia zapisany do głosu p. Romanowicz.

Przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwała wniosek I. do VII. (włącznie) komisji, głosując nad każdym z tych wniosków oddzielnie.

Sprawozdawca czyta:

VIII. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby w myśl uchwały sejmowej z 7. lutego 1895 r. w czasie jak najkrótszym, ile możliwości na najbliższej sesji, przedłożył Sejmowi projekt zasad, według których wyznaczać należy place kierowników, instruktorów technicznych i nauczycieli krajowych szkół fachowo-przemysłowych i krajowych warsztatów instrukcyjnych. W projekcie należy uwzględnić warunki stabilizacji na zajmowanej posadzie i zgodnie z uchwałą sejmową z 15. stycznia 1887 r. przyznać prawo do emerytury zasługującym na to funkcyonaryuszom.

Przemawia p. Szwed.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca zrzeka się głosu.

Izba uchwala wniosek VIII. komisji, następnie uchwala wnioski IX, X, XI. komisji, głosując nad każdym z tych wniosków oddzielnie, które p. sprawozdawca odczytuje.

Marszałek odczytuje rezolucję p. Stojalowskiego.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwala rezolucję p. Stojalowskiego.

Marszałek otwiera rozprawę nad rezolucją p. Maryewskiego, zgłoszoną do niej poprawkę p. Michalskiego i wnioskiem p. Pilata.

Przemawia p. Maryewski oświadczając, że przyjmuje wniosek p. Pilata, zgłoszony do jego rezolucyi.

Izba uchwala wniosek p. Pilata.

Następuje:

Sprawozdanie komisji przemysłowej o petycji Towarzystwa handlowego w Łańcucie domagającej się odpisania procentów narosłych od pożyczki zaciągniętej z funduszu przemysłowego.

Sprawozdawca p. Władysław Czaykowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisji.

Wysoki Sejm raczy uchwalić, że:

a) Zezwala się na odpisanie procentów, narosłych od pożyczki zaciągniętej przez Towarzystwo handlowe w Łańcucie z funduszu przemysłowego, a kwotę 3.304 koron 69 halerzy wynoszących.

b) Poleca się Wydziałowi krajowemu, by odpisanie tych procentów zarządził.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej i uchwala bez rozprawy powyższy wniosek a) i b) komisji, głosując oddzielnie nad każdym z tych wniosków.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z petycji gmin Jaćmierz i Posada Jaćmierska o uwolnienie od datków konkurencyjnych do regulacji Wisłoki i Pielnicy, oraz z petycji gmin i obszarów dworskich Besko i Milecza, tudzież gmin Zarszyn, Posada zarszyńska i Bzianka o wykończenie regulacji Wisłoka i Pielnicy z dopływami.

Sprawozdawca p. Gorajski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Petycję Ls. 337 gmin Jaćmierz i Posada Jaćmierska powiatu Sanockiego o uwolnienie od datku konkurencyjnego do kosztów regulacji Wisłoki i Pielnicy odstępuje Sejm c. k. Rządowi do zbadania i załatwienia po myśli §. 63 kraj. ustawy wodnej.

II. Sejm wzywa Wydział krajowy ażeby:

a) zbadał potrzeby i rozmiary robót dodatkowych przy regulacji Wisłoka i Pielnicy, zarządził przyspieszenie opracowania

projektu technicznego tych robót uzupełniających i przedłożył Sejmowi projekt ustawy, zapewniającej wykończenie regulacji w drodze przedsiębiorstwa krajowego.

b) sprawdził za pośrednictwem urzędnika rachunkowego repartycję datków datków konkurencyjnych i zarządził wygotowanie wykazów corocznych rat datków konkurencyjnych.

Uchwałą pod II. a zostaje załatwiona petycja Ls. 1729 gmin i obszarów dworskich Besko i Milecza, tudzież gmin Zarszyn, Posada Zarszyńska i Bzianka o wykończenie regulacji Wisłoka i Pielnicy z dopływami.

W rozprawie ogólnej przemawia p. Milan i wnosi rezolucję:

Sejm wzywa c. k. rząd, ażeby odgraniczył odsypiska i stare łożyska Wisłoka, oraz wydał orzeczenie, które odsypiska po myśli § 47 kraj. ustawy wodnej należą do funduszu regulacyjnego, a które w myśl kodeksu cywilnego do właścicieli gruntów nadbrzeżnych.

Izba popiera rezolucję powyższą p. Milana.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba uchwala wniosek I., a w oddzielnem głosowaniu wniosek II. komisji, które p. sprawozdawca odczytuje wreszcie w oddzielnem głosowaniu uchwala rezolucję p. Milana.

Następuje:

Sprawozdanie komisji sanitarnej o petycji prof. Odon Bujwida w sprawie udzielenia wydatniejszej subwencji na utrzymanie zakładu szczepień leczniczo-ochronnych przeciw wścieklicznie.

Sprawozdawca p. Bernadzikowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby jak najrychlej przystąpił do urządzenia zakładu specjalnego dla szczepień leczniczo-ochronnych metodą Pasteura w Krakowie.

2. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu aby nie spuszczać z oka potrzeby istnienia takiego zakładu w naszym kraju, prowadził dalej rokowania z c. k. Rządem, a tymczasem aby otaczał troskliwą opieką, instytut prof. O. Bujwida.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda. Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwala bez rozprawy wniosek 1 i 2 komisji, głosując nad każdym z tych wniosków oddzielnie.

Marszałek odracza posiedzenie do godziny 7. wieczorem.

Przerwa posiedzenia godzina 3, minut 35 po południu.

Dalszy ciąg posiedzenia z dnia 6. lipca 1901 roku.

Początek o godzinie 7, minut 35 wieczorem.

Marszałek konstatuje dostateczną liczbę posłów i otwiera napowrót przerwane posiedzenie.

Następuje:

Sprawozdanie komisji podatkowej o przekazanych tej komisji wnioskach posłów Skalkowskiego i Czaykowskiego w przedmiocie wadliwego zastosowywania ustaw i przepisów podatkowych i należytościowych, tudzież o petycji grona obywateli w tej samej sprawie wniesionej.

Sprawozdawca p. Skałkowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Wnioski posłów Skałkowskiego i Władysława Czaykowskiego w sprawie wadliwego wykonania ustaw i przepisów skarbowych, tudzież wniesioną dnia 1. b. m. do L. 1362 petycję grona obywateli w tym samym przedmiocie, przesyła Sejm Wydziałowi krajowemu z poleceniem, aby sprawy we wnioskach i w petycji objęte zbadał a po zaciągnięciu zdania osób kompetentnych przedłożył Sejmowi wnioski swoje na najbliższej sesji sejmowej.

II. Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby wziął pod rozwagę, jakie przepisy prawne wydać należy, aby Sejm krajowy w myśl §. 24. statutu krajowego mógł wykonywać przyznany mu statutem wpływ spółdziałający i nadzorujący w sprawach podatkowych.

Zarazem przesyła się Wydziałowi krajowemu petycję p. Franciszka Schofera do L. 1155 o wydanie odpowiednich zarządzeń, aby właściciele gruntów przy nakładaniu podatku osobisto dochodowego byli traktowani równomiernie, na podstawie prawnie ustalonego dochodu katastralnego, do uwzględnienia przy załatwieniu polecenia Sejmu uchwałą ad I. objętego.

Przewawia p. Kl. Dzieduszycki.

Przemawia p. Małachowski.

Przemawia p. Rotter.

Przemawia JE. c. k. Namiestnik.

Przemawia p. Abrahamowicz.

Przemawia p. Bojko.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej i uchwała bez rozprawy wniosek I. i II. komisji, głosując nad każdym z tych

wniosków oddzielnie, które p. sprawozdawca odczytuje.

Następuje:

Sprawozdanie komisji administracyjnej o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie zaprowadzenia publicznych biur pośrednictwa pracy.

Sprawozdawca p. Zdzisław Tarnowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony projekt ustawy pod A, oraz rezolucje pod B i C.

Niniejszem uznaje się petycje do Ls. 1.143 Stowarzyszenia „Przyjaźń“ oraz do Ls. 1.144 Stowarzyszenia „Jedność“ za załatwione.

4)

U s t a w a

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkim Księstwem krakowskim, zaprowadzająca publiczne biura pośrednictwa pracy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkim Księstwem Krakowskim, postanawiam co następuje:

§ 1.

Celem uregulowania stosunku popytu i podaży pracy mają być zaprowadzone publiczne biura pośrednictwa pracy.

§. 2.

Pośrednictwo pracy rozciągać się będzie w zasadzie do wszelkich rodzajów pracy przedewszystkiem w kraju.

§ 3.

Gminy stołecznych miast Lwowa i Krakowa, oraz tych miast, które mają ponad 25.000 mieszkańców, o ile nie posiadają należycie zorganizowanych publicznych biur pośrednictwa pracy, obowiązane są zapro-

wadzić je najdalej do lat dwóch od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

§. 4.

W powiatach: Bochnia, Brzesko, Dąbrowa, Jarosław, Kolbuszowa, Nisko, Rzeszów, Tarnobrzeg, Tarnów, Wadowice i Żywiec obowiązane są Reprezentacje powiatowe najdalej do lat dwóch założyć publiczne powiatowe biura pośrednictwa pracy.

§. 5.

Reprezentacje powiatowe i miasta ponad 10.000 ludności nieposiadające z ustawy biur pośrednictwa pracy, mogą je zakładać na podstawie uchwały Rady powiatowej, względnie Rady miejskiej, zatwierdzonej przez Wydział krajowy.

§. 6.

Reprezentacje powiatowe nieposiadające biura pośrednictwa pracy, mogą w miarę uznanej przez Wydział krajowy potrzeby łączyć się w tym celu z sąsiednimi powiatami.

Stosunek, w jakim te powiaty przyczynić się mają w takim wypadku do pokrycia kosztów biura pracy, oznaczony zostanie w drodze wzajemnego porozumienia między interesowanymi Reprezentacjami powiatowymi. Gdyby ugoda do skutku nie przysłała, stosunek ten oznaczy Wydział krajowy według własnego uznania.

§. 7.

W Wydziale krajowym zaprowadzonym zostanie najdalej w rok po wejściu w życie niniejszej ustawy krajowe biuro pośrednictwa pracy.

Zadaniem krajowego biura będzie: utrzymywać stosunki popytu i podaży pracy w ciągłej ewidencji, zaspakajać, o ile tego potrzeba zajdzie, zgłoszony popyt i podaż pracy w innych biurach pracy; prowadzić wykazy statystyczne; wreszcie wykonywać nadzór nad wszystkimi biurami, w myśl niniejszej ustawy utworzonymi.

§. 8.

Zadaniem powiatowych i miejskich biur pracy będzie reguiowanie popytu i podaży pracy przede wszystkim wewnątrz powiatu względnie miasta, dla którego biuro urządzone zostało. Jeżeli miejscowy popyt lub miejscowa podaż nie mogą być zaspokojone w obrębie powiatu lub miasta, odniesie się biuro do innych biur w kraju i do biura krajowego.

Tylko biuro krajowe może się znosić z zagranicą.

§. 9.

Wszystkie gminy obowiązane są na każde wezwanie publicznych biur pośrednictwa pracy współdziałać w pośrednictwie pracy.

§. 10.

Utworzone w myśl niniejszej ustawy publiczne biura pośrednictwa pracy mogą być zwiniete na podstawie uchwały Rady powiatowej, względnie Rady miejskiej, zatwierdzonej przez Wydział krajowy.

§. 11.

Koszta założenia i utrzymania biura krajowego będą pokrywane z funduszu krajowego; biur miejskich z funduszy miejskich; biur powiatowych z funduszy powiatowych we wszystkich wypadkach, o ile własne dochody biur wydatków nie pokryją.

W tym celu winny Rady miejskie i Rady powiatowe wstawiać rokrocznie do budżetu wydatki na pokrycie potrzeb biur pracy.

§. 12.

Publiczne biura pośrednictwa pracy będą spełniać swoje zadanie w zasadzie bezpłatnie. — W poszczególnych wszakże wypadkach lub rodzajach pracy, a zawsze w stosunkach poza granicami kraju, wolno będzie pobierać opłaty od pracodawców i robotników. — Wysokość opłat unormowaną zostanie od czasu do czasu przez Wydział krajowy.

Przychód z tych opłat nie może przenosić kosztów pośrednictwa pracy.

§. 13.

Każde biuro pośrednictwa pracy rzadzić się będzie statutem, który określi sposób zorganizowania i prowadzenia biura.— Statuta wypracowane będą przez Wydział krajowy w porozumieniu z interesowanymi Reprezentacyami, a zatwierdzone przez c. k. Namiestnictwo.

§. 14.

Wszystkie publiczne miejskie i powiatowe biura pracy, zaprowadzone przed wejściem w życie niniejszej ustawy, mają być urządzone według przepisów tej ustawy.

§. 15.

Biura miejskie i powiatowe, działające wbrew przepisom tej ustawy, mogą być na wezwanie Wydziału krajowego przez c. k. Namiestnictwo zwiniete.

§. 16.

Postanowienia niniejszej ustawy nie naruszają w niczem przepisów obowiązujących państwowych ustaw, dotyczących tego przedmiotu.

§. 17.

Wykonanie tej ustawy poruczam moim Ministrom spraw wewnętrznych.

Rezolucye

B) do c. k. Rządu.

Wzywa się c. k. Rząd:

1. aby zbadał, czy istniejące w kraju przedsiębiorstwa stręczenia pracy ściśle odpowiadają warunkom udzielonego konsensu i przepisów obowiązujących ustaw i stosownie do wyniku badania postąpił;

2. aby pokątnych stręczycieli pracy ściagał i obowiązujące przepisy stosował do nich z całą surowością;

3. aby przestrzegał ustawy o wydawaniu paszportów;

4. ażeby przy robotach, wykonywanych przez c. k. Rząd, posługiwały się tegoż organa wykonawcze, w razie potrzeby, publicznymi biurami pośrednictwa pracy;

5. aby wyjednał w drodze ustawodawczej uwolnienie od opłaty pocztowej korespondencji publicznych biur pośrednictwa pracy.

C) do Wydziału krajowego.

1. Poleca się wydziałowi krajowemu, aby po uzyskaniu sankcyi dla niniejszej ustawy, przygotował projekt zorganizowania krajowego biura pośrednictwa pracy, ułożył w tym celu statut i regulamin czynności i względem wyposażenia biura przedstawił Sejmowi odpowiednie wnioski na najbliższej sesyi;

2. Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby oprócz wzorowego statutu przysposobił dla użytku biur pośrednictwa pracy regulamin czynności, wzory potrzebne do manipulacji wewnętrznej, wreszcie wzory kontraktów robotniczych i służebnych;

3. Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby przy robotach, wykonywanych kosztem skarbu krajowego, posługiwały się tegoż organa publicznymi biurami pośrednictwa pracy.

Co do robót wykonywanych kosztem funduszu powiatowego lub gminnego, wyda Wydział krajowy odpowiedni okólnik do Wydziałów powiatowych i do gmin.

Przemawia p. Małachowski.

Przemawia p. Oleśnicki i wnosi:

Poleca się Wydziałowi krajowemu, by na najbliższej sesyi przedłożył ponownie projekt ustawy z dołączonym do takowej regulaminem wykonawczym i uwzględnieniem powiatów wschodniej części kraju, w których istnienie kwestyi robotniczej

i potrzeba zarazem takowej zebrać się mającym materiałem uzasadnionem będzie.

Izba popiera wniosek p. Oleśnickiego.

Przemawia p. Średniawski.

Przemawia p. Górka.

Przemawia p. Hupka.

Przemawia p. Stojałowski.

Przemawia p. Wybranowski i stawia formalny wniosek na przyjęcie projektu ustawy *en bloc*.

Izba uchwala zamknięcie rozprawy ogólnej.

Marszałek oznajmia, iż do głosu zapisani są posłowie Małachowski i Czartowski.

Przemawia zapisany do głosu p. Małachowski.

Przemawia zapisany do głosu p. Czartowski.

Przemawia p. sprawozdawca.

Przemawia pod względem formalnym p. W. Dzieduszycki, i wnosi na oddzielne głosowanie nad odesłaniem tej sprawy do Wydziału krajowego, a oddzielnie nad motywami wniosku p. Oleśnickiego.

Przemawia pod względem formalnym p. Okuniewski.

Marszałek odczytuje wniosek p. Oleśnickiego dla wyjaśnienia sprawy.

Przemawia pod względem formalnym p. W. Dzieduszycki i wnosi na oddzielne głosowanie nad odesłaniem powyższej sprawy do Wydziału krajowego, a oddzielnie nad poleceniem, co Wydział krajowy ma w tej sprawie uczynić.

Marszałek wyjaśnia ponownie sprawę odczytując I. i II. część wniosku p. Oleśnickiego.

Przemawia pod względem formalnym p. Abrahamowicz i wnosi na oddzielne gło-

sowanie przedewszystkiem nad odroczeniem sprawy, a następnie nad poleceniem, co z tą sprawą uczynić.

Marszałek udziela wyjaśnienia co do petitum wniosku p. Oleśnickiego.

Przemawia pod względem formalnym p. Oleśnicki i cofa postawiony wniosek na przekazanie tej sprawy napowrót Wydziałowi krajowemu.

Marszałek oznajmia, że wobec cofnięcia odraczającego wniosku p. Oleśnickiego, i nie postawienia przez nikogo takiego wniosku, zarządza rozprawę szczegółową, gdyż wniosku p. Wybranowskiego, na przyjęcie wniosku komisji *en bloc*, wobec zgłoszonych poprawek nie może poddać pod uchwałę Izby.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta:

§ 1.

Celem uregulowania stosunku popytu i podaży pracy mają być zaprowadzone publiczne biura pośrednictwa pracy.

Przemawia p. Średniawski.

Przemawia p. Abrahamowicz i stawia wniosek formalny na odesłanie projektu tej ustawy napowrót do Wydziału krajowego z poleceniem przedłożenia wniosków na najbliższej sesji sejmowej.

Przemawia pod względem formalnym p. A. Potocki i wnosi na odesłanie §. 1. do komisji administracyjnej z poleceniem przedłożenia wniosku jeszcze w ciągu bieżącej sesji sejmowej.

Przemawia pod względem formalnym p. Okuniewski.

Przemawia pod względem formalnym p. Abrahamowicz i oświadcza, iż cofa postawiony przez siebie wniosek na odesłanie sprawy ponownie do Wydziału krajo-

wego, a przyłącza się do wniosku formalnego p. A. Potockiego.

Przemawia pod względem formalnym p. Małachowski.

Po zamknięciu rozprawy pod względem formalnym przemawia p. sprawozdawca.

Izba 42 głosami przeciw 39 uchwała formalny wniosek p. A. Potockiego na odeślanie §. 1. napowrót do komisji administracyjnej z wezwaniem przedłożenia wniosku na obecnej sesyi.

Następuje:

S p r a w o z d a n i e

komisji administracyjnej o wniosku posła A. Potockiego na zmianę przedłożonego Radzie państwa projektu obowiązkowego ubezpieczenia pensyjnego urzędników prywatnych.

Sprawozdawca p. Karatnicki uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm wzywa c. k. Rząd:

1) aby przedłożony na posiedzeniu Izby posłów Rady państwa dnia 21. maja 1901 projekt dotyczący obowiązkowego ubezpieczenia pensyjnego urzędników prywatnych zmienić, opierając go na krajowych autonomicznych związkach;

2. aby przygotował i przedstawił sposób zapewnienia członkom istniejących Towarzystw pensyjnych, a w szczególności członkom „Galicyjskiego Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych“ nabytych już praw przy tworzeniu projektowanych związków.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwała bez rozprawy wniosków i 1 i 2 komisji, głosując nad każdym z tych wniosków oddzielnie.

Następuje:

Sprawozdanie komisji prawniczej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z czynności Departamentu VI. za czas od 16-go listopada 1899 do 15. listopada 1900 roku.

Sprawozdawca p. Klemensiewicz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisji, sprostowawszy poprzednio omyłkę druku, a mianowicie na str. 2 sprawozdania we wierszu czwartym z góry działu zatytułowanego „żandarmeria“ zamiast słowa „w Starem mieście“ mają być słowa „Spas, powiat Stary Sambor“, a we wierszu 5-tym z góry zamiast słowa „palnej“, ma być „siecznej“.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z czynności Dep. VI. za czas od 16. listopada 1899 do 15. listopada 1900 r.

II. Sejm Królestwa Galicyi i Lodomerii z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wzywa ponownie c. k. Rząd, aby w interesie ludności i należytego toku wymiaru sprawiedliwości z kreowaniem i otwarciem postanowionych już sądów kolegialnych i powiatowych i w kraju naszym działał w tym kierunku tak, jak w innych krajach koronnych, — w szczególności zaś, aby:

a) zarządził bezzwłoczne otwarcie sądu obwodowego w Czortkowie i sądów powiatowych w Bołszowcach i Jabłonowie, które już cesarskiem rozporządzeniem z dnia 18. września 1899 są ustanowione,

b) po myśli uchwał sejmowych z dnia 15. lutego 1897, 10. marca 1899 i 28. kwietnia 1900 roku poczynił jak najspieszniej przygotowania do utworzenia sądów obwodowych w Białej, Bochni, Nowym Targu, Mielcu, Jarosławiu i Żółkwi, tudzież sądów powiatowych: w Baranowie, Majdanie, Rudniku, Jagielnicy, Jezierzanach, Krasnej, Podkamieniu, Strzeliskach nowych, Uścierkach i Zawałowie, tak, iżby corocznie

przynajmniej jeden sąd obwodowy i dwa sądy powiatowe w życie wprowadzone być mogły,

c) bezzwłocznie przystąpił do przeniesienia siedziby c. k. sądu powiatowego w Ślemieniu do Suchy.

III. Sejm wzywa ponownie c. k. Rząd, aby stosownie do ustawy z dnia 25. stycznia 1897 Nr. 32 dz. p. p., mocą której spór graniczny między Węgrami a Galicyą o „Morskie Oko” rozstrzygniętym być ma przez sąd polubowny — spowodował jak-najspiesniejsze ukonstytuowanie się tegoż sądu polubownego, rozpoczęcie dochodzeń i wydanie orzeczenia.

IV. Sejm wzywa c. k. Rząd obecnie już po raz piąty, — aby nie czekając na ustawodawcze uregulowanie sprawy wynagrodzenia za dostarczane podwozy na cele wojskowe i publiczne, które to ustawodawcze działanie dłuższego wymaga czasu, — wobec jawnego rozgoryczenia ludności przystąpił bezzwłocznie w drodze administracyjnej do odpowiedniego podwyższenia tegoż wynagrodzenia i usunął nareszcie tę rażącą krzywdę, jaką ponosi ludność wiejska — z istotną ujmą powagi rządowej.

V. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby dał odpowiedź na wezwanie z d. 5. maja 1900, a) w przedmiocie obniżenia opłaty za telegramy wysyłane do Rosyi i zrównanie jej z należnością, opłacaną za telegramy do Niemiec, b) w przedmiocie zniesienia zaprowadzonej kaucyi przy nadawaniu telegramów do takich miejscowości, w których telegram ma być doręczonym przez posłańca, a — zaprowadzenia natomiast stałej opłaty na posłańca.

VI Sejm wzywa c. k. Rząd, aby dał odpowiedź na uchwałę sejmową z dnia 5. maja 1900, wzywającą go:

a) aby mianując w myśl §. 179 ust. z dnia 25. października 1896 l. 220 dz. p.

p. członków komisji do podatków osobistych, mianował tylko ludzi niewątpliwie niezawisłych, o ile możności jak najmniej czynnych urzędników skarbowych —

b) aby stanowczo zabronił organom skarbowym agitowania i wogóle mieszanja się do wyboru rzeczonych komisji i aby takowe po myśli §. 183 powołanej ustawy przeprowadzał nie c. k. urzędnik skarbowy, lecz c. k. urzędnik polityczny właściwego Starostwa przy komisji wyborczej, złożonej z 4 członków kontrybuentów.

VII. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby powziął decyzję co do przyczynienia się z funduszów państwowych do kosztów ufundowania i utrzymywania osady poprawczej dla nieletnich chłopców.

Rezolucyą II. załatwionym zostaje wniosek posła Rudrofa L. s. 862 o wprowadzenie w życie sądu obwodowego w Czortkowie, zaś rezolucyą IV. petycję gminy Chyrowa o podwyższenie wynagrodzenia za podwozy.

Przemawia p. Bojko i wnosi następującą rezolucję:

Wzywa się c. k. Rząd, aby instrukcję wydaną dla c. k. Zandarmeryi co do użycia broni siecznej i palnej poddał rewizyi i poczynił odpowiednie w niej zmiany.

Izba popiera rezolucję p. Bojki.

Przemawia p. Stojałowski.

Przemawia Oleśnicki i stawia następującą rezolucję:

Wzywa się c. k. Rząd, by jak najrychlej uregulował prawne stosunki szupaśnictwa ze względu na szupaśników, nadsyłanych z Węgier, a mianowicie w tym kierunku, by stacye szupasowe w Galicyi nie były obowiązane do przyjmowania szupaśników z Węgier, szupasowanych bez dokumentów, albo tylko z dokumentami, wystawionymi w języku węgierskim, albo z takimi dokumentami, z których nie wynikało jasno miejsce przynależności odnośnego

szupaśnika, — dalej żeby na stacyach szupasowych nie ciążył obowiązek badania miejsca przynależności szupaśników i utrzymania ich do czasu, gdy to miejsce zostanie zbadane, — a w końcu, by stacyom szupasowym zaliczane były nietylko ryczałty, ale i wszystkie koszty na szupaśników i ich utrzymanie, przez cały czas ich pobytu w gminie wydane, a względnie wydać się mające.

Przemawia JE. c. k. Namiestnik.

Przemawia p. Zygmunt Jaworski.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca, przyjmując imieniem komisji rezolucję p. Oleśnickiego.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej i uchwała bez rozprawy wniosek I. i VII. komisji, głosując nad każdym

z tych wniosków oddzielnie, które p. sprawozdawca odczytuje, wreszcie uchwała rezolucję p. Oleśnickiego.

Marszałek odczytuje rezolucję p. Bojki.

Izba bez rozprawy przystępuje do głosowania.

Marszałek stwierdza brak kompletu, wskutek czego odkłada uchwałę nad rezolucją p. Bojki, oraz zapowiedzianym wnioskiem nagłym p. Kramarczyka do następnego posiedzenia.

Marszałek zamyka posiedzenie oznaczając następne na dzień 8. lipca 1901 r. godzinę 10 rano i odczytuje porządek dzienny następnego posiedzenia.

Koniec posiedzenia godzina 12 minut 45 po północy.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Sekretarze:

Andrzej Potocki.

Stanisław Niezabitowski.

